

ПРОЗА, 2009.

МИРОЉУБ ТОДОРОВИЋ

БОЛИ МЕ
БЛАЈБИНГЕР
(шатро роман у 150 жвака и 50 слика)

ПРОСВЕТА

НЕДЕЉА У КНЕЗ МИШОВОЈ

Тровао сам коња до подне. Кад ме је ремнуло тандркало још сам био мутан од синоћне цирке. У бањи сам се мало хенд-ловао, а онда набацим конце и изгиљам из гајбе да гулим асфалт.

Била је недеља, дан који не готивим.

Опалим мувинг Змај Јовином до Кнез Мишове.

Буљук безвезне раје већ је ландрао је главњаком, зујао, шацовао излоге. Таличне породице с мајмунима, готивни рибони, напаљени мачори, пензоси, фосили из четворке, жонглери и улични цепачи закрчили су Кнез Мишову. Ниси могао без фрке да шпарташ.

КО У ИЗЛОГУ

У Босанској ергела камењарки. Наређале се дуж улице: асфалтуше, цепаљке, ходалнице, смрдибубе, офелије, чварци, пицопевке, пушике, ашови, флинте, растураче и прангије па вабе и нуде – продају своју зевалицу.

Ко у излогу добри батаци, велики сифони, масни гузови, да ти се напаре жмигавци, да с густом ођанишеш, шацујеш и бираш.

Има и травестита ако ти дворска луда више љуби буљу.

КУСТОС–ЛУФТИГУЗ

Догиљао сам трошан и мутав да овде променим батерије и ручам. Шта има у овом пампуру да се чалабрцне и цирка?

Киснем већ пола чуке а кустоса нема. Где је тај дзинзов и џабалебарош? Зар он уопште шљака? Можда је нађубрио црева па сад књава у кухињи а ја овде ко деген цоњам.

Где је глафор? Дајте ми мудроњу да му испљунем како му се сивци и луфтигузи фрајеришу. Зашто им не удари ногу?

МЈУЗА

Одвој уво за ово. Кевћу да је то мјуза. Од тога можеш, бре, да подилканиш. Одоше благодари. Зракни како цепају и пале, јашу скакавац, зевзече се, арлају ко трудне буре. Још се и черупају. Кужи! Стриптиз.

Ништа не контам. У наше време било је готивније. Не оваква растурачина и паљевина. Лаћана, ко око, сентиш мјуза. Риба се загвинтала уз тебе па штрикаш кроз салу ко лептир.

МУНГОС

Отворио сам оквир и утиљао у голу-
барник. За столом је киснуо Мика Мунгос.

– Где си пајтос? – певнуо је.

Навукли смо се на плућа и одлепили
жваку.

Мика је две године лизао решетке. Он
и ортаци опалили пешака да оладе жун-
тару на Теразијама. Био је сицер. Неко их
оцинкарио. Чучали муркани у мици и по-
кебали их ко зечеве.

ДА ТИ СЕ ЧУПА ДИГНЕ НА ГЛАВИ

Тип с којим сам се данас оњушио био
је фаца из цртаћа. Лизаљка му је била ко
тресак. Падао сам на његову жваку.

Прво смо лапрдали о безвезним ства-
рима. Лова, рибе, скупоћа, буђаво живо-
тињарење. Онда ми се фрајер отворио и
дуго чешљао језик: о послу који невољно
шљака, о лопинама око себе, перјарима и
мућкарошима, безвезним касапима, бол-
ничким швецама и њиховом флинтању, о
куњосима, фаличној раји о којој нико не
брине.

Шљакао је у градској болници и могао
је много тога да испљуне да ти се чупа ди-
гне на глави.

ЗАТЕЛЕБАН

Паја Дупе био је зателебан у своју рибу. Гинуо је за њом, гутао њене фолове, а она га је роговала где стигне и с ким стигне. Пошевила се са целом клапом. Право је чудо како Паја то, до сада, није снимио.

Био је заћорен до даске. Такву шећерну болест још нисмо видели. Да му испљунеш да га кока шалтује не би ти поверовао. Зузнуо би да му продајеш дивча жваке и још би те омрзнуо.

ЧИЈА ЈЕ РИБА ГОТИВНИЈА

Шипчим пешака Француском од Бајлонија. Иза мене двојица мачора прелиставају лексикон калемегданских прича. Ватрирају се, један другог нешто кувају.

Начуљим благодаре да лаћаније чујем.

Гелиптери откачили жваку чија је риба готивнија. Један просипа: моја има чарне фарове и ко змај батаке. Други – а моја страобалан намештај и шлагер дрндуљу.

У том торокању догиљамо до „Коња“.

ТИПУС ЈЕ БИО МУТАН

Кулов је имао око четрдесет кврга. Сасвим обично, комунално цревце. Цвикери на кљуну, сива багателна амбалажа, шерпа на чонти, чађаве гондоле и голема чантра у шапама.

Киснуо је на улици као да неког чами. Живчано је муљао и често бацао фарове на сланик.

Прифурао му се један фрајер у офуца-ном џинсу. Зракнули су се у цугу. Фрајер је без речи узео чантру и фурнуо низ улицу.

Нешто ми је ту засмрдело. Типус ми је био мутан и ја сам одвојио табане и почео да га пратим.

НАФИЛЦОВАН

Касно увече долепршам до њеног ко-кошињца и зврцнем.

Одбаштала је оквир опрезно. Била је у кућној пртљи. Можда се већ спремала за совкање.

– Надам се да не апсолвирам, – певнем мазно.

– Не, – одврати она, смешећи се јебо-зовно. – Уђи, зиркам нешто на телки.

Упливам у гајбу кибицујући њену позадину. Био сам већ лаћано нафилцован.

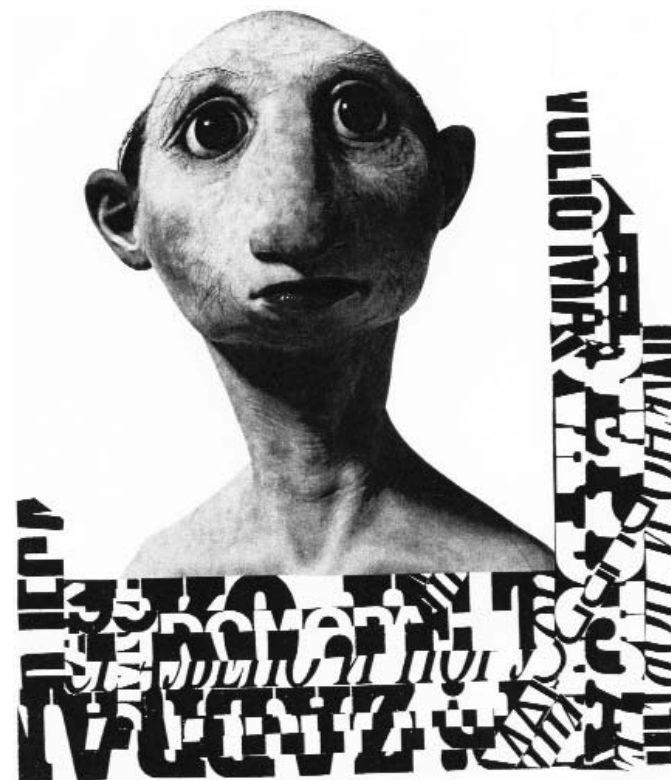

КРЕМЕНКО

Глуп ко тоцило. Дибдилеја. Прави кле-
бецан. Оградица за цвеће. Отац му, изгле-
да, збошкао мини мозак. Не уме леба да
једе.

Певни кременку нешто да зготови а он
петљари, тупи мотку. Провалиш му фору
а креца контра. Све заговна и још се кли-
бери.

Таквог шарпланинца у животу нисам
видео.

ПРЕКО ШАЈЕ

— Како се вади она клинка? — питам Мунгоса док смо у његовој гајби гурали дрвца.

— Каква клинка? — одфикари он иживљајући ћелу који потез да цугне у усраној позицији.

— Она што је била с тобом и твојом приколицом пре неки дан у бувари.

— А, то је нека женина манука из Ниша. Била нам је у инвентару — испљуну Мунгос укапиравши да је у овој партији шаје тропа. Ништа више није могло да га извади.

— Готивна крофна — цокнух ја језиком.

— Готивна, али није за тебе голубе — из тока пресече он — то је рођена клинка, похована шамлица а ти си звекнути гелиптер.

ФРАСИРАО СЕ

Гекнуо сам на улици. Фрасирао се и попио асфалт. Не жикам који ми је андрак.

Фировала ме хитна у месару.

— Да ли се пумпаш? — пита месар и ждрака ме право у жмигавце. Не издржах тај шмек.

— Мало дувам траву — певнух.

После ме истркељаше. Разноразне месарске курице и густирања: ћупа, фарови, менза. Левнуше ми и крв да виде зашто сам рокнуо, да нисам у неком гадном офсајду.

Једва сам се извадио из те фрке.

СРПСКИ КЉУЧ

Није ме зорт. Нисам цмоља, нити од оних којима буља жваће гаће. Видра сам у свакој фрнутми и бедаку. Тад ми кефало готивно мути. На брзака све капирам. Фркнем конце и копам да нагазим српски кључ.

Било је још неготивнијих срања, па сам живео на гурку, шетао питона и профуравао.

Убоде се олук за сваку мицу и шитину.

БАЛ ПОД МАСКАМА

- Вађио сам те звркалом, није те било!?
- Када?
- Синоћ касно, чим сам ушао у гајбу.
- Мора да има нешто за паљевину?
- Како да не! Домунђавамо се, правимо мицу за велику бербу на дељака.
- Где се фура?
- Дошетало нам у уво да је коцошница на Мазгарнику пуна прљавог веша. Пикају дуге мудроње и буздовани у велику лову. Зготовићемо им танц, бал под маскама, са пуцањем и певањем.

МУДРОСЕР

Готивио сам да слушам жваке Дејана Кенгура. Другима је био сморан ко тесне гаће, али ја сам волео да слушам тог мудросера.

Раскужњавао је разне ваљуге, путовао по свету, чешљао језик с пуно раје. Каже да је био стрептомицин за коке. А и није било тешко да их обари. Био је фацолик. Салетале су га.

Стартовао би са жваком док смо кљинчили у „Москви“, па наставио у шпацирунгу Теразијама, Кнез Мишовом и Калемегданом.

Имао је лизаљку растегљиву ко лас-тиш.

РАЗВОДНИЦА

Клацкали смо се дуго басом. Гајба јој је била на Канари Хилу. Пицикато упакован мањи кокошињац. Шпаркаса, мутвак и дневни кунт. Нов тишлерај. Велики зембиљ, телезур и компишка. Каже оставио јој га манук кад су скинули тролу. Жгепчад нису имали.

Готивио сам да туцам разводнице. Ова је била прва лига. Шљакала је на аеродрому где сам је нагазио. Дугонога блондина од три и по банки.

Маринко ми је скочио још у басу. Чим смо уфурали у гајбу навалио сам. Није стигла ни да ушушка оквир.

Шинуо сам је у зембиљ, задигао перје и поцепао гаћеронце. Апио сам је за гузове и ркнуо јој га жестоко. Никад ми пендрек није био већи и тврђи.

САН

Само што сам убио сову сањам ћакнут сан. Фирујем неког типа. Ноћ је, нигде никог. Крајку кроз коју табанамо не ћанишем. Полусрушене ћере, згаришта, рупингери ко да су падале крмаче.

Тип, ко регал, с великом тикваром дише на шкрге, слабо сече кривине. Брзо га уштопам. Шћапим га за десни офингер и направим крагну. Он јаукне ко срчко и тропне на колена. Онда подигне блесиметар и ћанише ме својим скењаним жмигавцима.

ПОРТАБЛ ЦИПЕЛИШКЕ

– Што овај шалабајзер овако муља идаљкама, шњура се и шепа? Који му је андрак? Да га нису поломили кулови? Зашто је у бедаку? Што се накривопиздио?

– Ма јок! То је наш наш пајтос. Наба-
цио нове портабл ципелишке. Нису његов број. Контао разгидаће се, али матрак. Зготовиле му гадне кромпире на ходуљама. Боле лабуси фрајера, кука ко чамуга. Једва одваја табане.

НЕ ГОТИВИМ ДА МИ СВАКИ ДЕГЕН ПОМИЊЕ МАЈКУ

Догљале нове комшије. У гајбу изнад мене уселио се кулов с приколицом. Он тапациран трбоња ко три банке у ситни-ни, а приколица мршава ко сламка за ђус.

Не бих ни снимио да не поче фрка. Пичвајз по цео дан. Макљање, дрека, лум-пос. Никако да ускладе хормоне.

Једно време сам гутао, нисам накур-чен, не готивим говедину. А онда ми паде ролетна.

Попнем се горе. Зврцнем на врата. Отвори ми дебели морон.

— Комшија — певнем помирљиво — оладите мало, танки су зидови, све дошета у уво.

Морон искриви фацу, крвнички ме ждракну и испљуну:

— Ко те јебе! — посла ме у место рође-ња и покуша да затвори врата.

Тад ми пуче филм. Не готивим да ми сваки деген помиње мајку. Мазнух га за шапу и заврнух је, а онда му закуцах пес-ницу у шкембе.

Рикнуо је ко свиња кад је кољу и попио патос.

ТИ СИ ГАЗДА

— Да ти се вијуге уштопају шта све нису мутили! Такве вртирупе нисам могао да замислим. Шлагер кликери, нови фазони, нови штосови. Ждракнуо сам у нашој мунђи свашта, али ово је за дужу жваку. Шта све фрајеру може да се смота у чонти!?

— Мене нису тако отровали као тебе. Контам да су ситне рибе. Кад сам их шацовао нису ми много одигравали. И зихер немају вијуге ко што ти иживљаваш ћелу. Нарочито онај ледоломац. Нешто ми је шућмураст, ко да је оградаца за цвеће. Али, океј! Ти си газда. Ти готивније од нас можеш да зентираш и оцванцујеш. Кад ти испљунеш, да их покупимо у клапу.

КАД ОДВАЛИ ЖВАКУ

Увек је у фазону. Пљунути папагај. Шарена цока и џемперишка, жут поклопац на тинтари, звонасти сомотњаци.

Глас му је некако прћакнут, педераст. Кад одвали жваку и почне да чешља језик не можеш да га уцањаш ни за главу, ни за реп. Бла-бла. Трт ово, трт оно. По цео дан дува промаја из његових врата.

СКЕЊ

Није било лађано увалити коску Панти Гузоњи. Не би он тек тако могао да падне на сваку дивча жваку. Иако је био мастан, тртоња ко трокрилни орман, био је кликераш и кефало му је ко змај радило.

Свој посао је готивио и добро хендловао. Била је то уходана шема, без фулања. Ништа није могло да стане. Све је штрикао ко по лоју.

Ипак, контао сам, негде мора да има нешто неготивно, неки скењ где можемо да му ударимо кеглу. Нико се није савршен родио. Увек о свакоме, ако добро бунариш, можеш да ископаш нешто труло.

БИЛО ЈЕ ЧУПАВО

У једном клишерају будем мамац. Гадна јебада. Требало је да исфолирам фразере, опаке мангаше с Петловца, да узму неке ствари па да их онда, на конто тога, средимо.

Тај посао није био лак. Било је чупаво. Морао сам да глумим кључ од луднице, несврстано да водим игру да не зезнем ствар. Типови нису били мутави. Свака дркалица је одигравала. Вијуге су морале да раде ко компишка, иначе оде глава.

ВАШКЕ С КАМАТОМ

Изненада се нађох у фрци. Требала ми је хитно жива лова за неку шљаку. Шљака је била мутна али сува ко тресак. Доносила је добру зараду. Фрцпрц на руке, тродупло већи од утопљене лове. Требало је брзо штрикати, набацити пењез.

Моји пајтоси нису имали толико шодера. Окренем жицу Мићи Свињи. Он је позајмљивао вашке с каматом. Прави зеленаш. Шишао је људе до голе коже.

Једном сам Свињи хендловао неку услугу и према мени је био свilen. Испљунуо је да одмах дођем по лову. Камата коју је споменуо пасовала је.

ОД ЈУТРА ДО СУТРА

Пун ми је шевац свега. Посебно оних који воле да буваре и кењају кроз апотекарски левак. Не може човек да се отараси тих штампајзера. Лизаљка им је ко лопата. Кобајаги кликераши. Један већи од другог. Свако конта да му је фитиљ најбољи.

Кад почну да бенетају, тупе, баљезгају, претичу из шупљег у празно, нема краја. Све срања у боји. Могу да развлаче жваку од јутра до сутра.

ШПАЦИР

Ландрајући огладним. Њупа ми је. Град пун тракељара брзе хране. Ћевапи, ражњићи, пице, буџе са сиром и месом. Где год се окренеш у њоцу улете готивни мириси. Зачас ти поцури вода из баљоза.

Застанем пред једном прчварницом код Бајлонија. Шапирам десет ћевапа у лепињи. Топе се у њупалици.

Добро нађубрим црева и наставим шпацир.

ЦАЦОРИ КО МОРЗЕОВАЦ

Не копчам шта толико чешља језик.
Цима шапама, живцирано зрики фарови-
ма и распреда жваку. Покушавам да ука-
пирам али се не шлепа.

Жвака му нема почетак ни крај. Тупи
зубе и лапрда офрље. Шамара глупости.
Баврља. Кења гурабије. За тренутак запуши
пљуцу, као да листа књигу, па опет почне
да трокира и везе ко навијен.

Џабака ћеш копати да га уштопаш. Не
иде. Таласање му је фркнуто. Цацори ко
морзеовац. Само зблањује и сеца народ.

НИКАД НИСАМ БИО У ТАКВОЈ БУЛИ

До даске сам у офсајду. Скембала ме велика жара. Боли тинтара, рикнуо намештај.

Никад нисам био у таквој були. Фаличне коске. Фалични чворови. Лежим у зембиљу ко змија у цеви. Једва могу да одсмрдим до клоње да певцу пустим крв и нађубрим њиву.

Не могу да клопам. Пања ми се гади. Ставим је у кљун па испљунем или отпевам риголето. Лекове не мажњавам. Не табана ми се код доце. Сањи не дам да зове хитњак. Она се узортирала да не пандркнем.

ПЕГЛОМ У ЊОКАЛИЦУ

Зезали смо се у једном земунском бирцузу и пикали кове. Чантрали смо и халабучили.

Одједном неки ципов са суседног стола поче да кења и да се ватрира што толико цакамо. Као начичкали смо му се и накокерили до гуше. Он је ту с чавком и таме тишноћу. Која смо то ми – испљуну – коцкарска, нацирисана банда.

Мика Мунгос без речи диже котву, прифура му се брзовозно и жвајзну га пеглом у њокалицу. Овај ко свећа попи патос. Мунгос га још једном, додатно, шутну у буљу. Чавка поче да цмиздри. Ми се покуписмо и одмаглисмо из пампура.

УФУРАЛЕ СЕ ЦРНЕ МИСЛИ

Цоцао сам у кокошарнику. Солирао, акустичан, изгубљен. Нигде ми се није табанало. Осећао сам се ко говно на киши. Мутан, убедачен, уцвикан. А онда је почела да ме зеза и чонта. Нисам знао шта ћу са собом. Уфурале се црне мисли.

Нешто ме је гризло изнутра. Одвојило се од мензе у тиквару. Нису ми помогле ни конфете да смирим хормоне. Ти лекови су чисто ђубре. Доце нас њима само трују.

Шапирам жицу да неког вабнем па је откачим. Ко ме ће сада одигравати, на ког ће се лепити, моја мутна жвака.

ЋЕНИФЕ

Ништа у овој земљи нема неготовније од ћенифа. Убажђене, какане, штроковане. Разбуцан оквир, нагазне мине свуда, само не у клоњи где им је место. Често нема ни воде шапе да орибаш.

Наш народ готиви да моча, дроћка и ђубри где му се ћефне. Извуче се трећа нога и зајубори, или се откаче пантишке и гаћеронци, чучне и пуне голубови на слободу.

У хаусторима сандучара кандише на шорку. У парку, па и на стриту, очас сунеш у вруће надигнуће, људско или кереће.

ВРУЋЕ СЕСТРЕ

Бацио сам фарове на ту клинку. Била је сама у слаткари , жујка, добро парче.

Прифурам се за њен сто и почнем да се набацујем. Одвојила је уво, полако папила свој ледолиз, и клиберила се мојим фазонима. Збарио сам је, контао сам у себи, караћу је још вечерас.

Одједном у слаткару угиља крупна, гузата даркерка. Жујка је скочила ко куче у лифту. Страсно се навукоше на плућа и крљнуше језичину једна другој у уста.

У пику сам схватио да су вруће сестре. Био је то хладан облог за мене. Дигао сам котву и исфурао из слаткаре на чист ваздух.

ПЛАВИ КОВЕРАТ

Кад сијаш роњке све фура. Вашка врти где бургија неће. Наш шибер трза на пењез. И лован и цикетан. Цалнеш главоњи шушке у амбар и одрадиш мућку коју хоћеш.

Плави коверат ти је главно мазиво. Свако ђани да се, онако успут, лако, без шљаке и коњосања, омрси и нафатира.

ВАЉА ЈЕГУЉУ

Тог мудроњу било је тешко провалити. Нико у крајки није знао шта мунђари, шта шљака, од чега живи. Увек патетичан ко да је рођен испред финске амбасаде. Сви-ма удара облоге, жиран, у дуплој обланди, ко бомбона.

На њему перје по последњој моди. Базарио га је зицер по бољим бутицима преко гране у Италији. Сијао је шлагер колица. Видело се да има зелениша за целу општину.

У фасу ваља јегуљу, говоркало се.

НЕ БРИНИ

Прилично је касно, глуво доба. Сања никако да долепрша са шљаке.

Влада Кврга, који нас је те вечери посетио, био је у фрци.

– Шта је са Сањом? Зашто је нема? Шта петљари?

– Не брини! – певнем му – зна она да развлачи питу, среди хормоне.

– И ти све то гуташ!?

– А зашто не бих – аблендујем уз подругљив кез – више верујем њој него себи.

КОЊОШЕШ ЛИ?

Сања никако није могла да попије совку. Мувала се дуго у зембиљу с једне на другу страну, бројала блекаче, али жмур никако да дође. Тако је ремнула и мене, а тек што сам склопио фарове и опалио кунт.

– Коњошеш ли? – питала је надрнда-но.

Нисам аблендовао. Правио сам се да књавам. Нешто сам нејасно бекнуо и нагазио на другу страну зембиља.

ОШОШОЉИО ГА

Када смо провалили у гајбу тип се већ одавно оладио.

Био је фурнут у хоризонталу с фацом надоле, раширених папака. Једна гепавица била му је изнад чонте а друга крај тела. Врат му је био прецвикан а на леђима су могле да се уђанишу велике кржаве баге.

Чорба је била свуда по гајби: на лежи-миру, на тепиху, по поду. Онај ко га је укокао зихер га је ошошољио. Прифурао му се згуза и измисирио га снажним ударцима чакије.

ЦАР

Готивим пуно да клопам. Ништа без добре манце.

Квочка ми уме лаћо да зготови пању. После зорњака кад фурнем на шљакарац само певнем: „Душо, данас она твоја сарма.“ И сарма ме чека за ручак. Са њом мрсан напој, ајвар салата, љути шиљци и цукиш ђаконије. Уз све то шлепа и добра наркоза.

Не хватам штуру ни од кафане, само ако имају добар ћумур. Ражњићи и ћевапи главни је жвањеж. У Скаци то умеју пицикато да зготове.

Кад не би клопао само један дан чини ми се да би пандркнуо.

Човек је цар тек кад добро нађубри црева.

ПУСТИЛА СЕ У ПРОМЕТ

Ту калаштуру нико није ђанио. Била је разводница. Пустила се у промет. Швалерисала се са свима редом. Афтерисала је туђе мануке. Не кужим шта су то кулови у њој ждракали. Због ње су се дешавале сталне гужве и пичвајзи у нашој сандучари.

У безвезној амбалажи, налорфана ко мајмунско дупе, волела је да трача. Пљувка и радио-милева били су јој главна фора.

ТЕЛКА

У суседној гајби чула се телка. Зид је био танак. Нагарили неку фолкушу да дречи до даске. Шизила је толико да су ми се кефало и менза узмували.

– Еј дегени! – халакнуо сам – утишајте то.

Нису ме варили. Прифурао сам се, почео да рокам пеглом у зид и дигао ватру:

– Утишајте то морони или ћу догљати да вас пококам!

Тек тада су заврнули телку.

НИШТА НЕ СМЕ ДА СЕ УКЕЊА

Испљунуо сам прикану да се мало стрпи, кашира у штеку. Нек се не зевзечи и не шалабајзује док ја не прошњурам ствар. У питању је велика мунђа. Има ко пушка да се спремимо. Ништа не сме да се укења док не пођонимо вашке.

Ни они нису сисали весла. Раскужњавају све мутљавине и кварне фазоне. Нису штампајзери. И они монтирају сличне ваљуге. Данас не можеш никога да изваташ на брзака.

ВОДА ИЗ БАЉОЗА

Њупам готивну буцу у слаткари „Код Моме“. Максимална буца у Бегишу. Фришка, масна пуна прдавца.

Таман сам завршио клопу, стукао јоцу, обрисао помијару и шапе салветом кад у слаткару уфура шлагер риба. Чим сам је ждракнуо вода ми поново цурну из баљоза.

ПАПАКАРОС

Бацила се на мене док смо одвајали жваку и крнула ми језичину у баљоз. Очи си ми се уплеле у чвор, али сам спремно прихватио њено филцовање.

Онда ми је откопчала шлиц. Балави лудак се одавно укукурузио. Мазнула га је њупалом и почела да дудла. Сложио сам се на леђа. Полапала ми је акумулатор. Да подилканиш од плезирчине.

Халакнуо сам као звер свршавајући. Био је то невиђени папакарос.

ЏОЊАМ ГЛАВОЊУ

Киснем у мастиљари. Висим ко лустер, џоњам главоњу.

Акреп за мастиљарским столом пребира неке папире и повремено ме зракне.

Све ми иде на ганглије. Иштрикани ми живци У чабру сам. Имам сто ваљуга које треба овде да скарабуџим.

Главоње нема па нема. Надам се да није пандркнуо на клоњи. Дошетало ми у уво да мастиљари често тако оладе папке. Напињу се у ћенифи да изрењају вруће надигнуће и кврц! Шлогић ко богић.

– Изгиљао је на тренутак – кевне акреп – сад ће да се врати.

ФРИГОС

Одвајали смо табане, клај-клај Кнез
Мишовом, и размењивали жваку.

– Јелена је добро парче – певну Мунгос
зракнувши ме – шта ти конташ?

– Нема грешке – зузнух – риба ипо:
путер фаца, очи ко шест банки, дуга гри-
ва, јак намештај; шлајмаре ми, авионка!

– Море топовњача – ропопира Мунгос
– али има велику фалинку.

– Шта то ? – ригнух ошошољен.

– Змија у зембиљу – испљуну Мунгос
– не уме готивно да се кара. Фригос.

ПАРТИЈСКИ СОКОЛАЦ

Ортак ми је уапсио бригу. Боли га му-
штика. Папак му је новопечени буцован.
Један од ових демократских дркоша. Пар-
тијски соколац. Државни дрмација. Фаца
стално на телки, готивна мечка, билдери
га штекују.

До пре неки дан нису имали леба да
једу. Умакали су циглу у панију, а сад лова
до крова.

Откуд им, бре, толике вашке? Шодер
није тек тако шљунуо с неба. Како ли се
само брзо нафатираше и омастише пљуцу
и фанфуљу мајку им гелиптерску?

ИСКОЧИЛА МУ ЖИЛА

Ландра друсњача Кнез Мишовом. Готивна, угланцана. На њој мондиш амбалажа, страно перје, жут чукелац и остало. Могао би с њом да поливаш башту ако си загорео.

На штранги јој цукац велик ко теле. Диго њушку, удркунио се пенавише језик и њупавце. Искочила му жила. Раскужњаваш ли шта већ народ о томе труби? Шта ће јој и шта ради с толиком цукелом? Дође ми да јој певнем, онако на уво: сестро како та керна тестерише?

ИЛ ЈЕ ЗУКВАН ИЛ МУ ПАПЦИ СМРДЕ

Копа опет да ми удари дупљак. Како само може тако нешто да мути? Зар он конта да сам толики деген?

Када сам га нагазио био је гуланфер ко црквени миш. Није имао честито шта да клопа. Уделисао сам му шљакарац. Одвојио је да гиља. У почетку је све било готивно. Брзо се алавертисао у шљаки. Цепао је добро. Убадао би рођену генгу и био ми захвалан.

А онда му се уфурала буба у блатобране. Забалабућкао је и сурдукнуо ми једну кликер тракалицу коју сам премостио. И сад поново. Не знам шта му је. Ил је зукван ил му папци смрде. Могу да га спичкам како волиш.

ШТА ЈЕ ВЕЋИ ЧАБАР

Живот је пун фртурми. Никад не жикаш шта може да се пасира. Да те заврну пајтоси. Да паднеш у дубак. Да калираш на шљакарцу. Да ти удари лауф швалерка. Да се шворцираш. Да убодеш сиду. Да ти чаруге олеше кокошињац. Да те жвајзне неки лудак фикусом на улици.

Не раскужњаваш шта је већи чабар. Али певају да има још кварнијих ствари које могу да ти се заломе. И од црњака има црње. Да се укењаш од среће.

СМРЗЛА СУ МИ СЕ ЈАЈА

Штуцнула ме је у рану зору. Само што сам удио сову после гала цепаже.

– Мораш да испариш, рекла је, муж ће ускоро да ми дофура са ноћне шљаке.

Страобално ми се књавало. Коњосан и трошан почео сам да се дупетам. Шупирао сам и њу и мужа у мајчину.

Падала је у дефект. Пожуривала ме.

Набацио сам на брзака гаћеронце, пан-тишке, кошос и цоку. Гондоле нигде нисам могао да уждракам. Биле су фрљнуте негде испод зембиља. На крају сам их апнуо, набацио на папке и отперјао из кокошињца.

Напољу је била жилет зора. Супер силвер. Пингвини су падали у несвест. Слабо жиран, без зимњака, смрзла су ми се јаја. Нисам знао где да гиљам пешака.

Басови нису шљакали. Бегиш је још увек дебело књавао.

КОКАВАЦ

Нисам ни ја према њему био свилен,
али он ме је први, пред свима, гадно окр-
пио.

– Ти си каракушљивно – испљунуо ми
је у лице – напасеш ми се јаја ко мајмун
банана.

Оплајвазио сам га кеглом у њупавицу.
Мало се накезио, али црко коњ, није му
било ништа. Био је кратак и набуцен бил-
дер. Јачи од мене.

Покопао ме је снажним кокавцем у
мензу.

Видео сам божју браду и попио паркет.

У ПИКУ

Фирују ми муркани пајтоса. Тракељи-
сао бофл на Зелењаку па га оцинкарили.
Као ваљао дивљаке и шанж.

Утрчали му с бுவаром, а он откинуо
флеку. Не шлепа му се у Падинбург.

Долепршао до мене да га каширам.
Али шта ћу, и ја сам анђелима на оку. И
мене зентирају само негде да оманем. За
једну ноћ сам могао да му дам курантин,
али за више нисам имао петљу.

Одбацио сам га до бивше шамлице у
страшило на врх Мазгарника. Тамо је у
пику.

ОЛАДИЋУ БОГА У ЊИМА

– Ал су те гадно искембечили – кевну Мунгос зракајући моје поцепано перје, крвав кљун и распичкану фацу.

– Могао сам да се сликам, шефе, било их је четворица – испљунух – али сам бар двојицу мушки одељао. Променио сам им лични опис.

– Који су то гелиптери? Да ли их знаш?

– Добро сам их уђанио. Чим се мало средим, избунарићу их. Неће ми бриснути. Не живцирај се. Оладићу бога у њима.

КОМШИНИЦА

Неко је покуцао на врата.

Уфура комшиница, краката кокара средњих година. Била је у широкој незакопчаној кућној пртљи. Сецала је киблу винчуге.

– Ја частим! – певну она клиберећи се.

Кад се прикењала уз шлофињак, где сам седео, одбашта јој се кућна пртља. Виделе су се криве ходаљке, гола пупа и буљара у розе гаћеронцима.

Пружио сам шапу и шћапио је за фанфуљу.

НЕ ГОТИВИ ЖЕНЕ

Воја Зоња није готивио жене. То нам је било прћакнуто. Био је фацолик фрајер. Могао је сваку рибу да збари док си реко бритва. Пицуше су се набацивале али је он био мртав ладан.

– Шта мислиш – кевнем Мунгосу – да није можда позадинац.

– Не бих рекао – одврати Мунгос, који га је добро ђанисао – готово сам сигуран да није пеликан, али, ипак, контам да има неку гадну кваку и да му нешто дебело фали.

ШОКИНГ-БЛУ

Угиљам у „Босну“ да нешто бацим у клун. Прикењам за један незготовљен сто. Међу штрокованим тањирима са остацима манце, пиксли, вазни са цвећем и фрљнутим „Куриром“, уждракам мошу. Неком прегорео акумулатор. Осврнем се да ме не овере, мазнем га гепавицом и фукнем у амбар.

Док ми је кустос доносио пању, моша зазврнда. Избунарим га и ставим на бла-тобран. С друге стране јавну се мало жив-чан, јебозован женски глас.

— Где си, дуго те чекам, кад ћеш да дофураш?

Скемба ме шокинг-блу, ко да сам по-пио мастило, и прецвикам мошу.

НАПАЛИО САМ СЕ

Долепршали смо са журке. Био сам добро наквашен. Сања се раскуражила и пружнула у лежимир. Одатле ме је клибе-рећи се јебозовно шацовала.

Напалио сам се. Чупко ми је одмах скочио. Откопчао сам шлиц и избунарио га. Био је тврд и моћан.

Скинуо сам дизелке и учкуруше, ши-нуо се у гнездо и зајахао је. Кад сам јој га умувао у мацу задовољно је загрокта.

Дуго сам је цепао. Чим сам дао гол из-вадио сам мишка, окренуо јој леђа и убио сову.

ЦИНКАРОШ

Из клапе су на кварно почеле да цуре неке важне одлуке и шеме. Зато су наше мунђе постале све чупавије а и мање би пођонили вашке.

Неко нас је цинкарио и противничкој клапи и мурији. Нисмо могли да провалимо фору ко то ради. Гризао нас је убачени ровац. Из дна душе смо мрзели цинкароша. Да смо могли да га укебамо, направили би бараж, искидали би га на комаде.

ПОЧЕХ ДА СЕ ЗАЛИВАМ

Фрка у кокошињу. Зачас се дигне ватра. Стално пичвајз. Скењ на шљаки и у клапи. Мућка слабо иде. Убедачена раја. Таласа како ко хоће. Фртутма у држави. Свако мисли да је главоња. Диже муда и последња шушумига.

Бачен у бедак уживам ко певац у цегеру. Откидам се. Како се истркељисати из тога. Мало, мало и ја почех да се заливам. Прво у клапи, у пампуру, а онда и ко солер у кокошињу.

Купим киблу цирке и скембам је у орман, међу крпе, да је жена не избунари.

Ноћу се нарољам. Убијем се ко вашка. Испаре све бриге, грозоморне кваке и чупаве ваљуге. Свет се зготови лаћанији и бољи.

НЕНАЈАВЉЕН

Навече је дофурао Мунгос. Он је знао тако да провали на бомбака, ненајављено.

Ја ништа нисам имао против, поготову ако је требало за неку добру шљаку припремити шему. Могли смо без фрке да се домунђавамо.

Сања није готивила такве посете. Била је опеглана. Није волела да нам неко затекне гајбу у пичвајзу. Осим тога није мирисала Мунгоса. Знала је да је шмекер, облачан женскарош, да нас двојица штекујемо заједничке тајне.

Сва њена копања, међутим, да нас поцeveља и раздвоји кикснула су.

БАКСУЗ

Горан Клемпа нас је читав сат давио својим тркељисањем. Једва сам га шартирао.

Утрчавао би ко твор кад му дунеш под реп. Чинило се да сија знање. О свему је могао да одлепљује жваку. Од шеме коју шљака, преко разних домаћих срања и ваљуга, до светске политике. Пукне му федер па звони ко дрвени чешаљ.

За Сању је био штосер и радо би одвајала уво и гутала Клемпино продавање магле. Мени је његово непрекидно дрндање ишло на ганглије и брзо бих покупио уши.

Знам га одавно и прокужио сам све његове гвинтове.

МОЛОВАНИ КУЊОС

Непрестано вергла да је у офсајду. Једном му фалична тиквара. Други пут менза. Онда кука да су му скикнули блатобрани, па зезнуле га зракалице. И тако стално. Тежак ко тесне гаће. Већ ми га је пун шевац.

А да га ошацујеш: сличан је сипљивку ко јаје говнету. Нико за њега не би испљунуо да је у офсајду. Румен, шкембоња, коњу реп да истркеља.

Шта да ти кажем. Лажњак. Кења кваке. Моловани куњос.

ИМАО ЈЕ СМРДЉИВУ ФАЦУ

Стојим за шанком у рупи и заливам се својом омиљеном цирком.

Прикења ми се Дуле Пацов забетониран од наркозе. Клати се, пакосно цери, и испљуне:

– Шта то циркаш соколац, то је пиће за сукње а не за овакве мангаше као што смо ми.

Никад га нисам много ђанисао. Имао је смрдљиву фацу, премазану свим бојама, а волео је да уштекује дупљак човеку онда кад се најмање нада.

Једва се уздржах да га не оплајвазим.

НЕ ЗНАМ КОЈИ ЈОЈ ЈЕ ГАГУЛ

Сања и ја смо се стално ватрирали. Лабуси ко дупе и око. Она је готивила да се завитлава са другима што ми је грозоморно ишло на ганглије. Жикала је и намерно ме кембечила у мозак. Не знам који јој је гагул.

Када бисмо одландрали у жвакару, или на ћагу, увек би устрелила неког мацана који јој се свиђао. Отворено би ми то изгугутала показујући шапом на фрајера. Притом се ко пепељуга клиберила. Подилканио би тад и пожелео да је преселим у читуљу.

ТРАНЦА

У транци мали милион кешатора. Штрокаво је. Кандише на зној необањане раје. Само што не ударих у бљувку.

Прифурао сам се одбаштаном оквиру. Једва прозујах између масних гузова змајки са торбуљацима, надрканих пензоса и бучних камиказа.

Транца је тандрчући шишала низ Немањину ка штајги.

ОТКАЧИО ЗЕЗАЛИЦУ

Стрефих се на малој журци код Жике Овце. Шанжирало се шарено друштво. Жика је био добар домаћин.

Нађубрих црева гала манцом и напих се пивчуге. А онда ми се пришорало. Отабанам у клоцу и заборавим да затарабим оквир.

Певац ми је скочио. Бацао сам пиш из даљине гледајући да га фркнем у ве-це шољу.

На бомбака отворише се врата. Била је то Жикина риба Тања.

– Откачио си зезалицу – рече она јебозовно.

Прифурах јој се држећи левом руком подивљалог певца. Она се податно клиберила. Шћапих је за шасију, увукох у кењару, и забравих врата.

ГЛАНЦ ПЕРЈЕ

Био је безвезан. Прављен на дупе па претакан. Одвоји нешто да риља па укења ствар. Све је било: лако ћемо.

– Удари гланц кад идеш у цеју – кевнем – немој такав међу пословњаке. Шлепаш се на важну спојку. Не можеш у тој амбалажи што ти стоји ко слону мидер. Перје чини човека. Од тога ти и шљака зависи.

– Знам – испљунуо би он – али у гланц перју дишем на шкрге. Нешто ме уштопа. И кефало ми калира. Не пењишем готивно. Не уmem с људима да одлепљујем кликер-жваку.

НИШТА ОД ШЕВЕ

Молована кокица сасвим ми је одигравала. Имала је кез као жгепче. Из пице воду да јој пијеш. За мене који сам до тада фурао само ушикане ронђе и кароломке, она је била љубичица

Дуго смо се филцовали. Одједном калирао сам. Осетио сам се трошан ко изједан. Мишко ми се није дизао. Не знам која је то фора. Раније није никада певао такву баладу.

— Нема ништа од шеве — певнух мачету — идемо на совкање.

ДРИПАЧКИ ФАЗОНИ

Мунгос ме увече вабну звркалом да се нагазимо у Кнез Мишовој код Академије и опалимо мувинг.

Било је лепо време за ландрање. Раја нам није сметала. Одвајали смо табане једно време и ћутали, а онда је Мунгос пропевао. Очи су ми отишле у чвор. Одваљивао је жваку о пуно ствари. Много тога нисам знао. Тицало се неких наших пајтоса у клапи и њиховим грифовима.

Није било лаћано. Морали смо нешто на брзака да смувамо иначе би се закопали.

— Како си све то прокужио? — упитах га.

— Знаш, уђанишем одмах кад нешто засмрди — испљуну Мунгос шацујући ме право у жмигавце. — Имам њух за дрипачке фазоне.

ПОДИЛКАНИО

Чамим сам и надркан у својој бајти,
циркам дасковачу, слушах металику и
нервозно мешам кове.

Ко говно на киши у лошем сам фазону.

Ништа ми није полазило за руком. Велики дил са хорсом је пукао. Распичкао сам се са рибом. Нисам имао благе везе шта да мутим.

Наједном, зазврндао је блаблафон. Била је то Сања.

— Шта радиш? питала је.

— Опаљујем глумку, заливам се и пикам ковишке.

— Хоћеш ли да дофураш до мене?

— Нема шанси.

— Седиш, соло цевчиш и одвајаш уво за ту усрану мјузу.

До коске си подилканио. Докле тако?

— Боли тебе штикла! — испљунух надрндано и прецвиках везу.

ГУРКА

Дигао сам котву да базарим клопу у оближњој тракељари. Тамо је већ био велики гужвањац. Џоцала је раја убедачених и сморених фаца, мутног расположења.

Киснуо сам у реду. Из мензе ми се гласне тихомир. Навалио ждеравац ко бос на говно.

На бомбака неки типус смрдљиве њушке поче да се штуцира преко реда. Људи дигише ватру, али он не шљивећи никог настави гурку.

Пуче ми филм. Прифурах се билмезу и скембах га за офингере.

— Губи се! — дрекнух једва се суздржавајући да га не оплајвазим.

Тип ме зракну укаргоњено, подви реп и ухвати маглу.

ДЕКУТАНЕР

Шацујем га: окешавио, положио за бизона. Бели му се чонта, жмигавци му се одвадили, тресу му се гепавице, док табана гега се ко декутанер.

И кефало му више не риља како треба. Прегорео му акумулатор. Не може да се сети шта је јуче шљакао. Још мало па неће раскужњавати ни како се вади. Права кречана. А био је некад кликераш, змајевит соколац.

ЦОИНТ

Киснули смо Код Кења и развлачили жваку. Мала гајба у поткровљу препуна дима и пропалих снова.

Било је без везе. Блејачина и смарање. Стара прича. Пљувка по пајтосима. Паљење шминкера. Да ти пукне пиксла.

Ни цирка ми није откачила зезалицу. Неколико дупљака није успело да ме забетонира. Глазговача без вожње.

Онда је Кењац почео да мота цоинт. Ецовао је то зналачки и спретно. Цер на фаци говорио је да кулира.

Понудио је да и мени зготови један. Каширао сам га. Од пре лонац година не дувам траву, а ни оне чупавије дроге. Навукао сам се, једно време крезао, па се једва скинуо.

НИСАМ КАПИРАО ШТА ДРОБИ

Покупио се на папке и унео ми се у фацу. Било је то загуљено и безвезно. Жмигавци су му искочили ко кафанске сарме. Личио је на делирка. Нешто се дупетао, ватрирао и претио. Не кужим зашто.

Нисам капирао шта дробе. Глас му је био живчан и искидан. Уз то је и трокирао. Мора да је гајио фаличну мензу. Из баљоза му је грозоморно кандисало на вруће надигнуће.

ТО ЈЕ НАМЕШТАЉКА

– Фолирају! – испљуну Мунгос – Прочитао сам их одавно. Контају мене да заврну. Нисам ја прскан кишницом. Нисам ошамарен по мозгу. Нек кењају то неком другом. Нема тамо никакве ловуце. И тебе су префарбали. То је намештаљка. Хоће да загриземо па да нас сину мурканима.

– Не жикам ни сам – одвратих – певам оно што ми је дошетало у уво. Соколац који ми је то просуо није личио на шминкера. Али можда не фурам фазон. Испео сам келераба, а ово су вунена времена. Само бићемо зихераши, прешпиловаћемо. Нећемо се залауфати и упасти у мицу.

ДОБРА ПАЊА

Програм на телки није ме више трке-
љисао.

Дигнем котву са дупетрона. Кврцнуле
ми идаљке. Реума. Једва отабанам до мут-
вака.

У фрижидеру нагазим на два мућкала
и нешто софуна. Шинем тигањ на крену и
све стрпам у њега. Ускоро се у гајби осети
мирис добре пање.

Вода ми је фурне из помијаре.

Исечем циглу, шапирам виљушку и
седнем да нађубрим црева.

ШЕТАЊЕ ГАЛИЈЕ ПО ДУНАВУ

Била је шлагер риба али је више ли-
чила на клинку него на зрелу коку.

Фукнуо сам цирку на сточић крај кња-
ве, навуко рибу на плућа и почео жестоко
да јој купам кутњаке.

Дандиле су јој биле фришке. Запалаца-
ла је лизаљком. Зградио сам јој лизаљку
њупавцима и почео да је дудлам.

Онда сам олабавио. Левнуо сам још
једну цирку па смо наставили шетање га-
лије по Дунаву.

ЦУГ ИЗ ПЉУГЕ

Ноћу не могу да трујем сову. Калирали ми живци. А и кад мало дремнем фрасирају ме гадни снови. Тада се покупим из зембиља, одвојим пљугу и чурим.

Цуг из пљуге среди ми хормоне. Дубоко га удахнем и нађубрим шкрге. Чорба ми се у жилама узмува. Чука почне готивније да цепа.

Откачим кунт. Испаре ноћне море.

ВЕЛИКА МУЋКА

Домунђавали смо се за нову акцију. Сви у клапи загризли су шљакарац, штрикали мицу. Радило се о великој мућки која би синула пуно лове.

Морали смо бити зихераши. Ствар је била чупава. Ништа није смело да омане, иначе бисмо опалили курцем о бандеру.

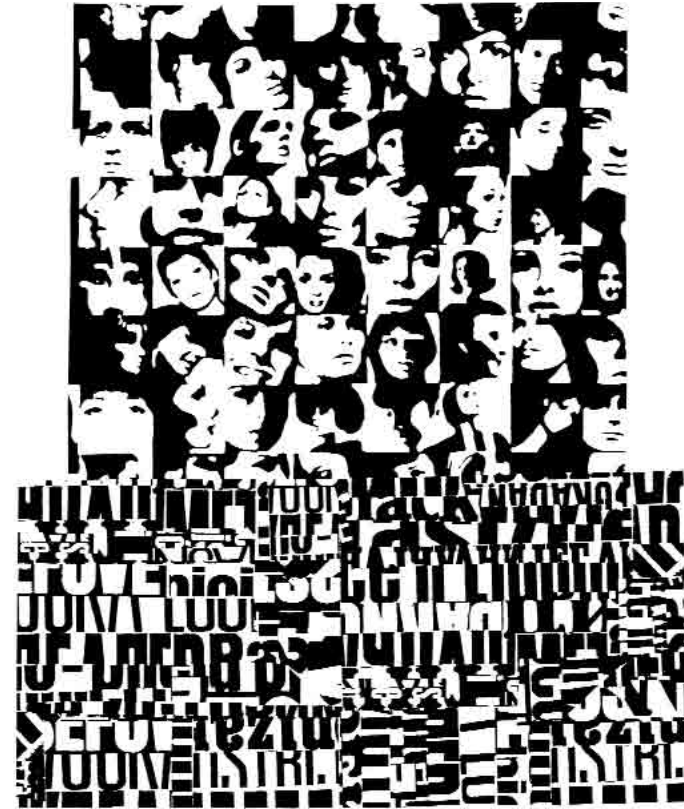
Мунгос је чешљао сваку ваљугу и планирао сваки фазон који треба хендловати. Тражио је да и ми знојимо вијуге. Морали смо добро да мућнемо чонтом. Само један збрљекнути гаф и сви би се сликали у ћузи.

НА ШТАЈГИ

Џоњам на штајги. Звездањац је, пуни перони раје. Алаванта ко увек: фрка, цева. Једни зује, други дофурали. Неко с баре, неко преко гране.

Ремци табанају у армаду. Келеруј, гарани, песма. Пиште трескавци, парају бла-тобране. Шљока се, пуца и пева. Шпартају штајгерке.

Солер сам. Никог не испраћам. Никог не чамим. Ландрам пероном, мувам се. Одвојио сам око и уво. Готивим да ждракам. Све ми одиграва, све ме ломи. Пале ме ови људи, ова тарапана.

КРЊАК

Увече пред спавање заболе ме крњак. На бомбака поче да ми раскурцава њупавицу. Бол је крљнуо директно на вијуге. Не смем ништа да убацам у мензу. Кад дотакнем крњак лизаљком жвајзне ме ко струјни удар.

И раније ме је тај андрак бацао у бедак, али не овако гадно. Кулирао сам га. Нисам га на време средио па сад стигла маца на вратанца.

Скупо цолујем своје фрајерисање. Требало је крњак још онда, на време, сиктерисати из кљуна.

Касно је, зубочупци не шљакају. Немам благе везе како ћу и шта да мутим до јутра.

ПРОФУРАО ЖИВОТ

То ти је овца од стрица. Готиван гиљос. Риља свој шљакарац. Никад није везао пупак. Није желео да залива башту. Коке га не занимају, ал није пеликан.

Зна се: од гајбе до шљаке и натраг. Недељом увек бајата клапа у пљугари. Куловишу, луфтирају се, мрсе муда. Гаравица, пишока, домине, ајнц шаја. Исте жваке сво време.

И тако из дана у дан.

Профурао живот.

БИО САМ ЗАТЕЧЕН

Клинку смотам једне вечери у „Мајди“. Медењак. Плави жмигавци, плава кацига, намештај ко бог. Кефало да ти зариба.

Танцовали смо, образовали се. Лизалка ми се развезала. Био сам у фазону. Сипао сам штосове. Загризла је. Напаљено ме шмековала.

Долепршамо загрљени до моје гајбе. Кад тамо – оквир отшкринут. Неко је у кокошињцу.

Уфурамо. На књави у соварнику кисне Сања. Чим нас је снимила пустила је рогове и дрекнула:

– Која ти је та курва?

Био сам затечен и збланут. Убачен у штранглице.

Уцвикано маче истргло се из мог загрљаја и збрисало.

КО ШИФОНСКЕ ГАЋЕ

Жвака коју ми је тај каракушљивко испљунуо била је живи пиш. Дркалица за дебиле. Кваке које је кењао не би могао да свари ни последњи кретен. Не знам како је уопште стиснуо петљу да ми тако нешто одвали. Ваљда није контао да то могу да прогутам.

Уздржавао сам се да не почнем да се кеслам. Менза се грчила. Сложила се фаца. Вадио сам се да човеку не ждракам у њушку. А онда нисам издржао. Набацио сам горогански кез и почео да се цепам ко шифонске гаће.

ПРЕКО ГРАНЕ

– Сервус ортак! Како је било напољу? Шта шљакају наши пајтоси преко гране у Швабиленду? Има ли добре мунђе тамо?

– Седи, шта цугаш?

– Сини једну пивчугу, али мразну и одлепи жваку.

– Наши пајтоси преко супер гиљају. Живе на гурку ко бог. Мунђа цвета. Лова до крова. Није као овде код нас, немаш кога ни шта да олешиш. Швабе су пуне ловуце. Само завучеш гепавицу у бунар и гажа зашушка. А и муркани су им метиљави. Око јајара се много не ломе. Овде гепи динар, главу да ти откину.

ТЕТЕЈАЦ

Одгиљао сам у шуму мало да се монтирам. У мунђи којом се бавим човек мора да буде отров, да сија знање у свему. Поред кефала и гепавица и дзиљке треба да су лаће. Ако ту нешто калира отперјао си у тандарију.

Одвојио сам мету и нацртао је на педесетак метара. Утока ми је ко бог, тетејац, прва лига. Шапа чврста, не тресе се. Жмигавци соколови.

Нанишаним и цимнем ороз. Кокам право у чонту и чуку мете. Нема да омане. Ко ми се нагузи, ко ми стане на сенку, усрао је чворка.

ПРОВАЛИЛИ СУ ГДЕ СЕ ШТЕКУЈЕШ

Зар још трујеш коња? Знам да си био мортус, али мораш да дигнеш котву. Не смеш више да коњошеш. Они ће свакако дофурати. Сада жикају где си. Провалили су где се штекујеш и дошишаће да нацолују стари гут и пођоне вашке.

Они не зевају. Ништа их не може уштопати. То су чупави горогани. Њихова мунђа је да те уфањају. За то су добро сомовани.

Набаци амбалажу и тутавела. Још има форе. Ниси у најцрњем офсајду. Бегиш је ко кључ од луднице. Можеш да убодеш нови штек, док те они поново не нањуше и не апну.

ЛИМБУРГА МЕСЕЦА

Пожали ми се Мома Брица док ми је хендловао чупу у берберници. Позајмио лову неком типу из Борче. Требало је да отвори малу тракељару а није сијао довољно прљавог веша.

Тип отворио радњу, дркуни се како му добро иде, а шушке не враћа.

– Жицао сам га више пута – жали се Мома – он стално продаје маглу данас, сутра, а од лове ништа. Шта да шљакам, изгледа да ме је заврнуо?

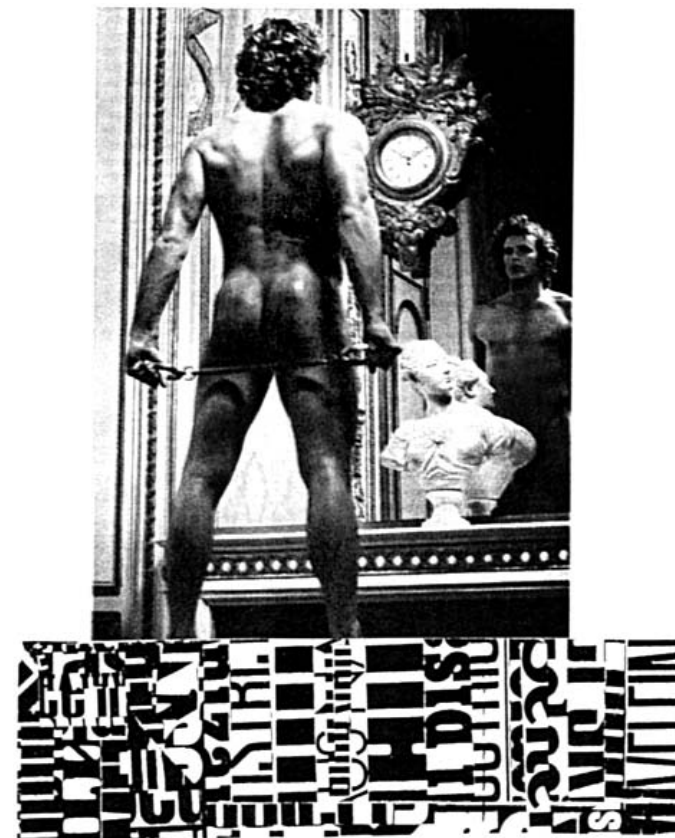
– Ништа ти не преостаје – кажем – него да му припретиш, а онда цалнеш некоме да га добро искембечи и савије у ролницу. Ако идеш на суд од тога нема ништа. Добићеш паре натраг лимбурга месеца кад се мајмуни шишају.

ЦАКАН КУЛОВ

Мика Мунгос је киснуо пред огледалом у свом кокошињу. Готивио је да изгиља у град на партију шекспира. Синоћ код „Коња“ уфањао је поховану шамлицу.

У огледалу је снимао своју фацу. Дугуљаста лабрња са повећом сурлом и истуреном њокалицом. Живи жмигавци, оштрог шмека, ћагали су ко на зејтину. Испод сурле гајио је гелиптерске бркове. На тиквари и око баљоза хармонике. У црној чупи већ по која седа.

— Цакан кулов! — певнуо је Мунгос сам себи, пустио жмигавац у огледало и нацерио се.

ОТРОВНЕ БАРБИКЕ

Поцевељали смо се. Отперјао сам у други кунт. Нисам скужио кад је амнула те отровне барбике.

Кад сам упливао натраг, лежала је у шлофињаку као мртва. Из цуга сам сконтао шта је. Није то било први пут.

Утроњам се да не кveckне. Запалим у бању и мазнем лавор. Фукнем Сањину главу на ивицу шлофињака, отворим јој жвакалицу и рокнем јој папке дубоко у сливник.

Ригала је дуго и мучно.

СКАКАВАЦ

Дилкану је нешто дебело фалило. Могао си то да овериш по његовој мутној фаци. Ко да се најео гована на празан стомак.

Случајно сам га гурнуо у гужвањцу на Теразијама.

– Извини – испљунух – није намерно. И наставих да одвајам табане.

Одједном, згуза, дошета ми у уво рески звук скакавца. На бомбака сам заврнуо и скембао лудова за шапу. Леву штулу набих му у јаја. Испустио је чакију и попио калдрму.

НАИВНА КО ФРАНЦУСКА СОБАРИЦА

Испљунуо сам му да се клони те дру-
сле. Шта је уђанисао у њој? Шта га толико
бари? Она није никаква готивна кока. То
сви икишемо. Једино што уме то је да се
налорфа и набаци добро перје. Пуна је ло-
вуце. А конта ли он одакле јој та лова?

То је врућа женска, пушикурка, наивна
ко француска собарица. Зато га и навлачи.
Драми невинашце. Хоће да је укњижи, а
овамо пола Бегиша јој дизало батаке.

ЦЕПАРНИК

Одфурам до суда. Требало је нешто да одверглам као статиста.

Миле Кулов се испсовао и укрстио пегле с неким мороном у пампур-бару па га овај тужио.

У цепарнику кркљанац ко на бувљаку. Шта ради толико раја тамо није ми јасно? Изгледа да у овој Тунгузији људи немају другу шему већ само да се тужакају и парниче.

Једва пронађох кланицу. Касапин нека намргођена баба. Види се одмах да јој је свега преко главе. И параде и нас који смо се тамо сјатили.

Исклистира ме баба поштено. Испљунух све што сам чуо и видео у пампур-бару и исфурах.

После ми рекоше да је судија одаламила Кулову дебелу новчану казну за плувку и макљажу.

КРЕНА

Пробудила ме је грозна фрка. Неко је халабучио на улици: – Ватра! Крена!

Зентовао сам у кифли мирис дима. На брзака сам се покупио из зембиља. Навуко сам звонцаре и шујке, одбаштао оквир и излетео из гајбе.

Ватра је клопнула кров и фурала наниже. Дим је већ пунио шкрге. Контао сам: оде цела сандучара.

Људи су блентаво табанали ходником. Цајке и мајмуни су дизали цеву. Сви су били у фрику. Жвакали су гаћеронце. У вуни су велики папци. Нико никога није бреновао. Брисало се на све стране.

У МУЗЕЈУ ОХЛАЂЕНИХ

Вабнули су ме из мурије да прочитам мрца. Није имао фајту а ја сам му био комшија.

Уфурао сам у музеј охлађених помало укаргоњен. Метиљава свећа, прпа ко у чабру.

Фрајер је лежао на столу. Троњаво је изгледао. Једва сам га провалио. Шатровци су га гадно оладили. Било је најмање десет убода чакијом. Што у шкрге, што у мензу. Зихер се дуго козио док је ударио лулом у ледину.

НИСАМ МОГАО ВИШЕ ДА ГУТАМ ФОЛОВЕ

Киснули смо у мутваку и манџали. Било је безвезно. Више нисам могао да држим њокалицу зашнирану. Испљунуо сам јој у лице оно што ми је дошетало у уво.

Појела је жилет и побелела. Одмах је кевнула да је то дивча жвака.

Није могла да ме киби у фарове. Дисао сам на шкрге и мирисао да ме пали и фолера.

Моје се ватрирање купило. Камио сам да одигра стрип-тиз. Шкартирала је. То ми је смотало живце. Нисам могао више да гутам фолове. Почео сам да јој поткивам све редом, а онда сам јој звизнуо шљагу.

Заслинила је и туцала жицу да је не маришем.

ОФИРАЛИ СЕ

Мунгос је био надркан до јаја. Нисам могао да га прокужим.

— Шта сте се качили с њима?! — дрекнуо је чим нас је уждракао. — Јесам ли вам испљунуо да не чачкате мечку! Те фрајере није требало фарбати. То ће бити знак главном мудроњи да га камимо. Офирали сте да сијамо знање за његове мућке и да хоћемо да га укебамо. Много сте зезнули ствар. Гајили смо га у шапи. Сад ће муфљуз да се штекује и ми смо извисили.

КНЕДЛЕ У ПЛЕЈБЕКУ

Чекам коку на бас штајги. Дофураће из Новог Сада. Набацили смо се преко спајалице у „Блицу“. Готивила ми је мејлом шареницу и фотку. На фотки је била путер-парче, али никад се не зна док рибу не ошацујеш уживо и не пробаш.

Бас из Новог Сада касни. То ме дави. Цимам пљугу за пљугом. Гутам кнедле у плејбеку.

ДИГНЕМ СИДРО

Празник је. Добро сам књавао. Истужирам се, набацим перје. Смажем мртву природу са це-деом и укокам рогоњу.

Не готивим празнике. Раја закрчи главњак. Сви крену на прозивку. Не можеш да прозујиш Теразијама и Кнез Мишовом. Гужвањац, фрка, шизилиште. Поготово ако је леп дан.

Дигнем сидро низ Страхињића Бана. У њој кафић до кафића. Млад свет, дупедавци, првоборци, згодне рибе.

Дофурам на Калиш поред зоо врта. Онда сиђем на реке да прочистим шкрге.

УШТОПАО САМ ЊЕГОВ АПЛАУЗ

Тог каракушљивка и збрљекнутог кр-летана одавно сам желео да убацим у штранглице. Стално ми је ишао на јаја. Шмекерисао се около ко да је прогутао удицу без глисте.

Најзад, долепршао ми је на зицер.

Нашљемали смо се и испљунуо сам све што сам контао о њему. Замахнуо је да ме жвајзне. Уштопао сам његов аплауз и кокнуо га пеглом у кљун. Помијара му се закрвавила. Био је ошамућен и укаргоњен. Имао сам форе да га још једном звекнем по тиквари и покопам.

КО КАЛЕМЕГДАНСКИ ПОБЕДНИК

Убијем соваж рано после дутог табана-
ња градом. У току ноћи ремнем се из дубо-
ке књаве. Не сећам се сна али мора да је био
добро набуџен.

Стисло ме нешто у грудима, чука лудо
удара, напет ждеравац, сврбе ме јаја. Ди-
кан се дигао, испао из учкуруша, велик и
тврд ко калемегдански Победник. Напа-
лили га лаћо снови већ изветрели из моје
тинтаре.

Фрка је сада где, и како, овако најар-
цаног дикана да удомим.

МОМАК МИ ЈЕ ОДИГРАВАО

Виолета ме упознала са својим новим фрајером. Кракат, набилдован, фацолик мачор.

Мало сам га акуширао и прешпиловао. Из шетања галије по Дунаву видим да није келераба. Брзо конта. Кефало му добро ради. Има кликер. Спаја ваљуге. У свакој ситуацији уме да пронађе српски кључ.

Момак ми је одигравао. Тражи нешто да шљака. Такав нам треба. Певнућу Мунгосу да га шапирамо у клапу.

Само да га мало обрадимо биће велики кунст од њега.

ЖИВОТ

Била је отровњача пре тридесет година. Молована рибица, ко бомбона. Увек под гланцом. Гинуло се за њом.

Густирала је у свему. Готивна шљака, гибалица, бирцузи, фрајери, путовања преко гране.

Није добила дршку на стомаку. Пустила се у промет. Хонорарно је фурала, мењала швалере. Прво: ловани, главоње, буцовани, касније: млађи мачори, шпилхознери, билдери, бабојепци.

Нагазили су је у соварнику, на поду. Изрецкала вене.

На шлофињаку папир ишаран њеном шапом:

„Живот је велико срање.“

БИСТРА ЧОНТА

Уфурали смо у пампур и зицнули за сто на најскембанијем месту. Домунђавали смо се о шљакарцу. Кустос је одмах дотабанао.

- Шта кулови циркују?
- Ја ћу пивчугу, кевнуо је Мунгос.
- Кисељак, зузнуо сам.

То није личило на мене. Био сам бон-бонџија. Готивио сам да циркуам до земљосања, али кад се чешљао језик о великој мунђи волео сам да сијам бистру чонту.

ШУШУМИГА

Кад сам уђанио ту шушумигу на телки остао сам без текста. Зар он да буде буцован, да делише раји правду, да води политику!?

Жикам га још из образовке. Седели смо у истој блејари. Стално је придржавао ћоше. Ништа није раскужњавао. Није имао благе везе. Двапут је пандркнуо, поновио разред, па је морао да оде у Одсек за леблебије.

Свима се увлачио у дупе. Усто је и трокирао. Није могао две поштено да састави.

Нико га није фермао Сви су га сматрали лудовом и хватали штуру од њега.

И тај морон треба сада да нам буде главоња у граду!?

Господе боже спаси ову блентаву рају!

ОДМАХ САМ ДИГАО КОТВУ

Марина ми је зврцнула преко мобилшке и затражила да се хитно сударимо код „Коња“. Није просула о чему се ради, али сам по њеном гласу укапирао да је ствар озбиљна.

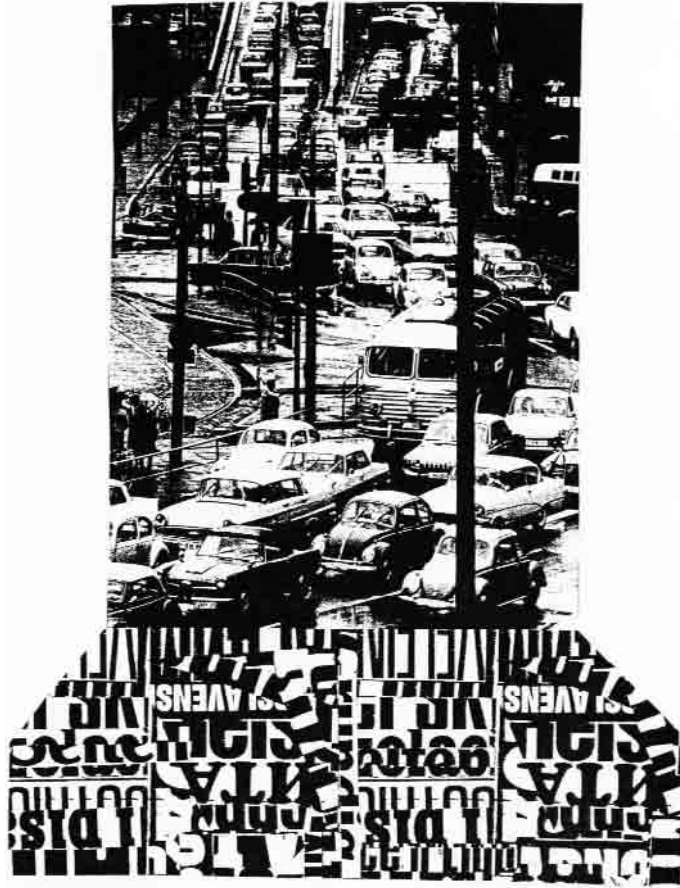
Одмах сам дигао котву. Од блејаре где сам се нашао до Трга требало ми је бар пола сата пешака.

На Теразијама, код Безистана, уждракам Дејана Буђавог. Покушах да га ескивирам али ме он уштопа.

– Где си буразеру? Што си се залауфао. Где толико табанаш ко да те пандури фирују?

– Чуј! – испљунух – немам времена, фр-ка ми је!

И одзујах ка „Коњу“.

БЕЗВЕЗНО ФАНЂОСАЊЕ

У Бегишу је пуно саобраћајки. Раја конта како зна да вози. Већина, а нарочито шалабајзери, утрчавају ко твор кад им дунеш под реп. А не сијају знање. Ложе макину на бомбака. Профуравају кроз црвено светло. Не ждракају куда газе.

У бедаку смо. Живимо у транзицији, на гурку. Раја манија од оваквог животињарења. Та се лујка оверава и у безвезном фанђосању. Ето, пре неки дан, пред мојим очима мечка растури човека.

ГРОФИЦА ДЕЛАСЕНАГУЗИ

Шљакала је ко кафе герла код једног мог пајтоса. Ништа обашка, али је била јебозовна. Тесна пртља, високе штикле, дебело налорфане лабрње ко мајмунско дупе. Одвајајући табане моћно је мешала фанфуљом. Кара јој је вирила из очију. Почела је да ми се шлепује.

Ја волим рибе. Ни једној не опраштам, а ова је била баш навалентна, права грофица Деласенагузи.

Черечио сам је у магацину на неком расклиматаном округљаку. Пасовало је.

ЦЕПАЈУ МИ СЕ ШКРГЕ

Поново сам у офсајду. Опет куњос. Ви-
руси харају овим јебеним градом. Дзиљке
да ти испадну.

Не можеш у пљугару. Не можеш у бис-
киш. Не можеш на танцаљку. Још је веће
срање у бусу. Фалични мандрак из тока ти
дува и кашље у њушку. Боли га блајбингер.

Згромила ме жаравица. Не могу фарове
да отворим. Из сурле цури ко из чесме.
Боле коске. Ричем ко њокац. Цепају ми се
шкрге. Цвикам калираћу. Прднућу у чабар.

ДОБРА КЊАВА

Касно је. Клацкам из коцошнице тро-
шан ко подгрејан леш.

Нисам био таличан. Ковишке ме нису
хтеле. Стално даска. Али ме нису много ни
олешили. Успео сам да им не улећем у шо-
цу иако су ваљали дивљаке.

У гајби мрак. Не палим светло да не
ремнем цајку. Полако се у мраку очеру-
пам. Ципоси, рокерка, пантишке.

Свилено смувам јорган-планину и
уфурам се у зембиљ.

Одмах убијем сову.

Ништа лаћаније од добре књаве.

ТОПЛИ СЕНДВИЧ

Сања је понекад волела да коковелише и уваљује дивча жваке. Нису то биле неке тешке шаре. Никаква стравиоза није била иза тога. Само мале каралокнице. Али су ми ишле на ганглије.

Нисам готивио то да ради. Одмах би ми се сложила фаца.

Она није била видра у фолирању. Спелтљала би се у трулој причи, туц-муц и ја бих је брзо ухватио како пушта буве. Онда би је добро изрибао, а, понекад, бога ми, добила би и топли сендвич.

ЈАЈАРА

Кужио ме је водоравно и бледо као да ме не зентује.

Никог није третирао. Тркељисао је једино лову. Гинуо је за шушком. Одмах је намирише ма где се штековала.

Био је јајара, тежак цицош. Не би ти дао ни црно испод нокта.

Себи је дизао муда. Контао је да је кликераш и главоња. Сви остали за њега су били крелци, дибдилеје са пилећим мозгом.

КОКИНА ФАЦА СЕ ИСКРИВИЛА

Упржила звезда над Бегишем. Продајем зјаке у „Таковском грму“. Ознојило ми се говно у дупету.

Мардељски кркљанац. Шишају басови и сокоћила. Раја брише с посла.

Метиљав кулов демонтиране фрњокалице прифура се једној коки, која је баш штрикала крај пампура, и поче нешто да јој ћалапрда. Чешљао је језиком гласно уз њен блатобран и махао шапама.

Кокина фаца се искривила а очи засузиле. Није било готивно оно што јој је испљунуо у уво. Шкартирала је ћонтом дрмнуто, убацила фрајера у рикверц, и убрзала ходуље.

КОНТУЗОВАХ СЕ

Нисам тог пајташа одавно ођанисао па ми дуне да га оверим.

Дошетало ми у уво да нешто није у реду с њим, да је одлепио. Кажу закопао се у гајби, ретко излази, никог не шмекује. Прецвикао сваку везу с френдовима. Не зна се шта шљака. У тоталном је офсајду.

Становао је негде на Авалском путу, богу иза ногу.

Ухватим бас и дофурам у ту недођију. Зврцнем на врата пајтоса, нико се не одазива. Зентујем да неког има у унци, зврцнем поново па цепнем шапом у оквир. Укибим, неко ме снима кроз шпијунку.

– Отвори! – викнем – зар ме не ђанишеш!?

Врата се отворе. Мој пајдаш, скоро го, у некој штрокавој пртљи и гаћеронцима, рашчупане горужде, кравих фарова, ждрака ме унезверен.

Контузовах се.

ИДЕ МИ НА ГАНГЛИЈЕ

Киснем за компишком и копам нешто да смувам.

Не готивим ту макину и на жилки тешко сам је сварио. Пуко ми мозак од ње. Треба толико црцољака укапирати.

– Зар немаш друга посла, него да др-каш тог слона? – просу ми пајтос, улазећи у гајбијану.

– Ма, збрљекнуто шљакам с овим иди-отом. Иде ми на ганглије стално чукетање мишем. А понекад се још и ускописти ко њокац. Ни да опебели. Дође ми да га рас-курцам песницом.

СОКОЋИЛО

Одвезем сокоћило на карабуцење.
Старо је бог зна колико. Више се и не се-
ћам кад сам га купио. Прави крш, ко мр-
твачки сандук, одавно за отпад.

У последње време не газим га много.
По мардељу готовим да табанам пешака,
прописале ми доце. На дуже стазе гиљам
басом или транцом. У овом мом кршу
може неко да ме поломи.

– Шта му фали? – пита мајстор.

– Не знам – испљунем – све му фали.
Мотор стално штуца, фурне па уштопа.
Оверићеш и сам, тражи генералку.

ЛИФТ

Гајба ми је на спрату. Сталне ваљуге са
лифтом. Наши људи пуни су пиздарија.
Не бренују никога. Не штелују ништа. Све
што такну разбошкају. Лифт нам сваки
час рикне. Што је још кварније кад си у
фрци нико се не ломи да те извади.

Пре неки дан фурао сам у цеју. Скон-
тано време. Важна спојка. Угиљам у лифт.
Само што се одвојио – уштопа.

Цепам у врата. Нико ме не шљиви.
Један, чак, прозуја ходником и ждрака-
јући како кукавелишем за помоћ испљуну:

– Нисам са овог спрата – и одмагли.

Буди бог с нама!

Једва сам се некако истркељао из тог
срања.

ПИЦОПЕВАЦ

Нисам никако мирисао новог типа који нам је ушибао у клапу.

Кривоног пицопевац са зрикавим жмигавцима и великом флеком на лабрина. Ко да му је неко ударио печат на пропусницу.

Није затварао помијару. Била је ко чаррапин почетак. Лизаљка му је стално цепала цираду.

Просеравао се и пуштао буве до зла бога. Као нема му равна. Стрептомицин и шмекер у свему. Средио је до сад безброј муркана.

Својим курчењем свима је ишао на ганглије. И последњем у клапи попео се на говеђу ногу.

Смирио је хормоне тек кад га је Мунгос окрпио и показао где му је место.

ТАБАЧ

Прави је гадњак, леви фрајер. Паташон, опак и ружан ко несрећан случај. Воли да се макља. Има пеглу ко маљ. Неко време, кад је био млађи, фајтовао је на рингу. Изби-флао је и неке финте из каратеа.

На Карабурми није било гаднијег табача од њега. Нико није имао петљу да га пипне. Ни попреко да га зракне, а камо ли неготивну реч да му испљуне. Ако му станеш на жуљ тако би те увоштио да ни рођена кева не би могла да те прочита.

СТОНОГА

Црна марица клај-клај шпарта улицом Цара Душана.

Вече је. Тарапана у саобраћају. Надркани трактористи, велики њушкари, акустично тандркање транци, стрка раје на тротоару.

Фарови марице очас прецвикају улицу. Један мицош форта а друга двојица пажљиво кужирају бројеве сандучара.

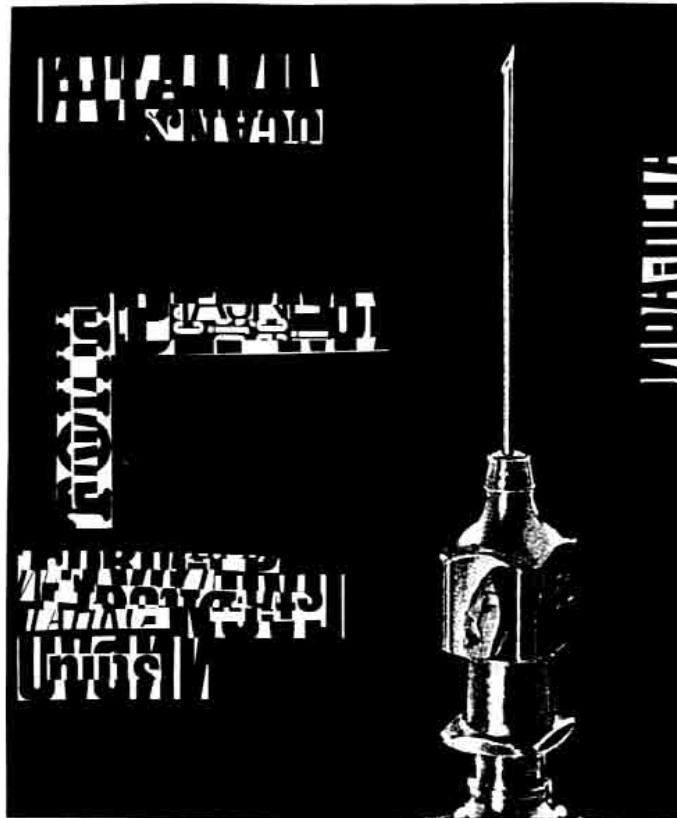
Стонога је на трагу. Неко ће вечерас заглавити у штенари.

ЛОМИКУРКА

Та ломикурка – продавао ми је буве Мунгос о Славици – док сам је шевио није се никако хладила, нити гасила радњу.

Само што сам јој га фукнуо у рибу пошандрцала је. А онда је тражила још. Па опет. Па опет. И тако целу ноћ. Потпуно ме је исцедила. Не могу, бре, да одвајам табане. Папци ме једва држе.

– Није ни чудо – аблендовах – што јој је муж завршио у дилкарници. Мора да му је осушила мачора.

ТО ВИ ИЗБУНАРИТЕ

Не капирам шта хоћете да ме смувате.
Ја о томе не сијам знање. Моје је било само
да певнем кад и где ће јегуља да долепрша.

Ту ствар са робом зготовио је Дуле Па-
цов. Он је убо доп, два кила чистака, и од-
војио га даље на обраду.

Шта се после мутило с том робом не
жикам. Ко је фркнуо. Ко је шанжирао. Ко
је утапао и ваљао ја не знам.

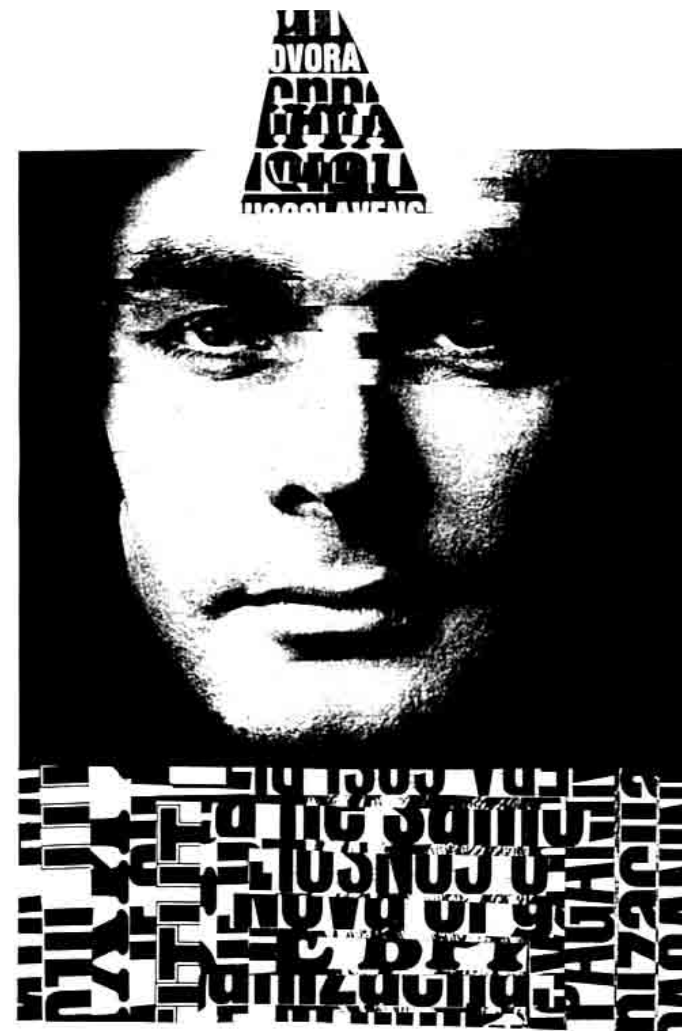
То ви треба да избунарите и нагазите.

ЈАКА ФИРМА

Надркан је то тип. Цекира се где стигне, Никог не шиша, Никог не зарезује. Стално у фрци. Кобајаги пословњак. Накокерен ко даска. Конта да је тата мата, а овамо тутуруту фрајер. Јака фирма.

Травоше се умерено. Гаји фамозну рибу. Као дрмба неки факс али тамо није често виђен.

Боли га блајбингер за лову. Свира дебелу жицу. Натекла му кебара. Бунари му пуни зелениша. Помало ваља јегуљу ал онако успут. Зихераши да га муркани не укебају.

КВАРНА РИБА

— Не гутам више ништа, пајтос, и не шишам никога, ни рођеног думбара. Зашто бих пао на твој штос? То што ми дроћкаш није истина, само кењаш кваке. Неко ти је то лупио из потиљка, префолирао те. Људи готиве да опајдавају, муте и плазе се другом иза леђа.

— Спусти мало лопту ортак. Не продајем ти буре. Ово што сам испљунуо није ми дошетало у уво од другог. Не преносим туђе ваљуге. Уђанисао сам својим очима. Имам и свећу. И други је исто оцаринио. Риба ти се с најбољим френдом ватала у бувари.

КРОМПИРИ НА ЛАБУСИМА

Много табанам. Шипчим пешака по цео дан. Не дам лову за бас. Често опаљујем кеш, али се картогрисци и шинтери намножили ко стенице. Мало мало па:

— Карте на сунце!

У последње време зује спарени с мурканима. Не смем да гусарим да ме поново не ћоркирају.

Од табанања искочили ми кромпири на лабусима. Севају. Једва цимам папцима. Калирали ми чворови. Окилавиле ходуље. Не жикам докле ћу овако.

ПРЕСЕЛИЋЕ СЕ У ЧИТУЉУ

– Ти знаш да је Миле Кулов недавно скинуо тролу?

– Знам, а шта је сад?

– Није прошло ни месец дана од тада а он најавио нову грешку у корацима.

– Шта, зар тако на бомбака? А ко је та „талична“ женска? Не завидим јој на закуцавању јер ће ускоро да укаки мотку у „срећном“ браку.

– Ћерка неког од ових тазе буџована, политичких дркоша, који су згрнули лову на приватизацији. Зету је већ купио нову бесну возаљку. Како је зезнут у мозак, Кулов неће ни дочекати фузију. Газећи бенцу погибелно, зихер ће се преселити у читуљу.

ДРОЋКА

Филцовао сам се с рибом пола чуке.
Није хтела одмах да потроши цану. Прво
партија шекспира, певнула је, бுவарење,
испирање кутњака, па онда трансфузија.

Таман кад се попалила и пустила да јој
утерам мачора у рерну прикењало ми се.
Извукао сам мишка и на брзака отабанао
у клоцу да не унередим зембиљ.

Наместио сам ауспух на кењару и оки-
нуо. Нагазне мине су излетеле уз прдежне
салве. Густирао сам.

Ништа готивније од добре дроћке.

СТАРИ ПАЈТОСИ

– Чуј! – певнуо је кад сам га стопирао
у Кнез Мишовој – одакле се ми ђани-
шемо?

– Заједно смо стрвинарили, дрмбали
образовку, зар си заборавио? – испљунух
помало зблануто.

Сад ми се тај шкембоња унесе у фацу.
Само што ми сурлу није зарио у жмигав-
це. Осетио сам како му кандише из мензе
и баљоза.

Зиркао ме је пажљиво. Онда му се на
њушци појавио пријатељски кез.

– Ох! па то си ти лафе!

И навукосмо се на плућа ко стари пај-
тоси.

МОША

Горила у „Мажи“ зевао је ко глувац.
Није имао шта да мути. Скембала га блејка.

Синуо сам му кључ од кунта и питао:

– Да ли ме је ко бунарио?

– Није.

– Неки пајтоси зузнули су још пре два
сата да ће ме овде потражити.

– Ја сам малочас дотабанао на шљаку
па не знам.

– Добро, сад фурам, ако ме неко буна-
ри, нека откачи заставицу. Или још боље,
ево броја мог моше па нек ме вадне, бићу
на Калишу.

КО МИШ У ГВОЖЂАРИ

Прозуја је још један дан.

Сања се није гласнула, а није ни доле-
пршала. То ми је пасовало. Солирао сам.

Мунгос ми јуче испљуну да од дила
нема ништа. Могу да променим батерије.
Није било фрке.

Дуне ми да средим кокошињац. Био је
раздроћкан и штрокав. Ствари у пичвајзу.
Прашина и џубос на све стране. Тек сад
икишем. Животињарио сам ко миш у
гвожђари.

ШТЕКЕР

Страшна је стипса. Прешпилован ште-
кер. Тврд на сваку пару. Све бунарише на
шареницу. Цицијаши чак и на пањи. Ча-
лабрцка ко цивџан. Зирка сваки залогај.
Кад год може закине. Базари само што
мора.

Ништа код њега у гајби није убодено
на треф и без везе. Свака цица је под нож
и фура своју игру.

Кад се нешто укења покуша сам да
скарабуџи. Ако се слика зове пајтоса. Ње-
му не мора да цалне лову.

ЗБРИСАЛИ ПРЕКО ГРАНЕ

Дунуло ми је да га укаргоним и натерам да пропева. Шапирао сам из бунара утоку и халакнуо шта је с прљавим вешом? Где су скембали лову после оне велике паљевине и зашто сада кад је ствар легла не сину гажу да се иде на дељака? И ја сам камио право на један део тала. Испљунуо сам им и наба-цио где могу да мазну толики ловинђер.

Уцвикан, тресући се од прпе, све што је могао да ми испева било је да су она двојица пајташа и њега заврнули. Покупили су туђу рибу и збрисали преко гране.

РОЂЕНДАН

На Теразијама изгиљам из троле. Топао дан. Очерупам јакну и пребацим је преко десног офингера. Застанем код шкафа и базарим „Блиц“. Мало га прелиставам а онда зракнем лево према „Касини“ да оверим нема ли ког од мојих пајташа.

Никог познатог. Дупедавци и понеки кеша кисну, циркају своја пића и ћалапр-дају.

Уфурам у Безистан. На благајни боваре базарим две кове за вечерашњи филм. Са-њи је данас рођендан. Шлепаћу је у бискиш.

МНОГЕ ЈАЈАРЕ ЗАМАЈАВАЈУ НАРОД

Бацао сам фарове, шацовао га и одвајао уво за његову жваку. Шлагер момак, глас му звони, мрсно мота глаголима. Ал кад мало боље наштимаш благодаре, укапираш да је све то дроћка и чешљање језика. Данас тако многе јајаре на телки замајавају народ. Балегају, аветају, клепећу, кењају у апотекарски левак. Пуно је мрнцања, муцања и других шалабајзија. Да изригаш црева. Свако продаје буда-швабе и прави се кликераш, а кад га усликају напуни гаћеронце. Уштопа му се акустична тиквара, почне да свира окарину и прди ко матори коњ.

ОДЛЕПИО

У офсајду је. Стално куња. То му се види по фаци: мутни фарови, подочњаци, пожутела фрњока. Нису му сви кликери на месту. Пукла му зезаљка.

То је имало везе с његовим животним пљугама. Никако да нађе готиван шљакарац. Без гајбе, животињарио је по неким јазбинама. Коке су га ескивирале.

Муљао је лекове и стално висио код доце.

На крају, сасвим је одлепио.

ФОТКА

Држим фотку у шапама. Кужирам је. Буђава, похабана фотка од пре двадесет година. Још из образовке. На њој нас четири пајтоса. Препарирани у хербаријуму, шизнути с анђеоским кезом.

Живот је био пред нама. Контали смо да је цео свет наш. А сад, где смо?

Један скикнуо у Југоокинави. Другог су овде у Бегишу укокали мангаши из противничке клапе док је диловао прах у њиховој крајки. Трећи фурнуо преко гра-не и испарио. Нико о њему не зна ни где је, ни штаје.

Једино сам ја остао жив у овој шитич-ној Тунгузији јебеној ко сода.

БАЛАВИ ЛУДАК

Док сам шипчио узбрдо капетан Ми-шином притера ме мали чуचाвац.

Догиљам до баба-сере у Студентском парку да пустим певцу крв.

Синем окарину над писоаром и зажу-борим. Онда с густом отресем маринка. Заврћем га, окрећем, ждракам. Готиван калабастер, жилав пицоломац.

Клиберим се. Колико ли ми је само та-личних тренутака тај балави лудак зго-товио.

СТРЕПТОМИЦИН ЗА СУКЊЕ

– Шта си то уђанисала у мени. Шта те је толико магнетисало и попалило – упитах Милу док смо навучени на плућа улазили у њену гајбу.

– Оверила сам ледоломца у теби, звер која ће ме мазнути и клопнути – певну она мазно шмекујући ме у фарове. – Набуцен си ко гром. Права челичана. Стрептомицин за сукње. Ти си мој човек одмах сам укапирала чим сам те зракнула.

Њени слатки глаголи и једбозовне фрцангле још ме више напалише. Зграбих је за фанфуљу и фрљакнух у зембиљ.

ОЛАДИЛА ГА НА КЊАВАЊУ

– Јел ти дошетало у уво? – кевну ми Мунгос.

– Шта?

– Кока уцмекала фрајера.

– Где? Како?

– Код нас на Мазгарнику. Измисирила му гегеш на књавању. Фрајер се швалерисао. Она нањушила, припретила, а онда га оладила.

– Аууу! Бре! Требало је одмах да је утабају. Како да закоље кулова? Која је ово земља, која мрака! Зар не сме човек после свих мука и зајебанција, које има на шљаки и у гајби, да убоде нешто и са стране?

ИСКУЛИРАО САМ ГА

Тај ми је фрајер максимално ишао на ганглије. Било је нешто прљаво у његовој фаци. Жмигавци су му играли ко на зејтину. Слиновод сломљен у цепажи. Осећао се базд из клоњаре. Није могао да га уштекује ни мирис који је фукнуо на чонту.

Изиравао је трудног миша и дркунио се до зла бога. Упицањен кулов у лаћо перју с палачинком о врату и мондиш ципосима драмио је пословњака.

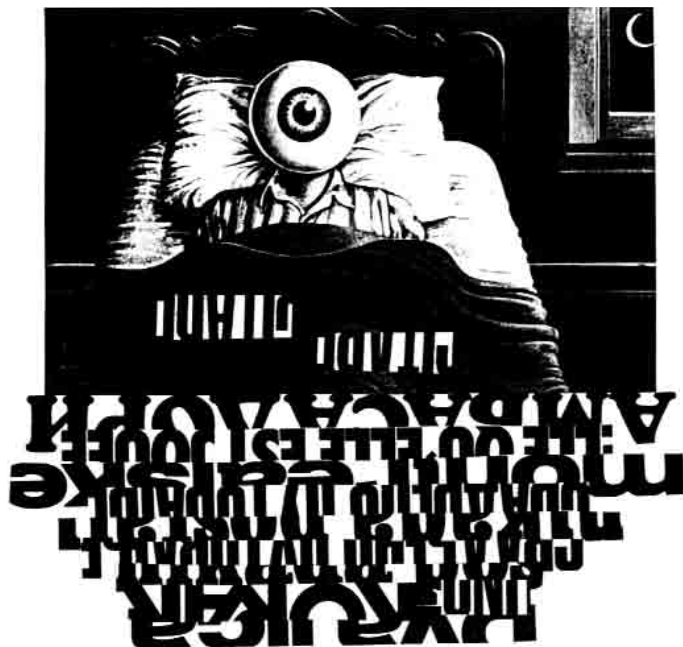
Дуго је певао о жешћим форама с ловом и брзо пођоњеним вашкама.

Док су остали пажљиво гутали и одвајали уво за његову жваку, ја сам га брзо прочитао и искулирао.

КОНТА ДА ЈЕ МАДОНА

Ко ти све данас не пенавише и фолиња на телки да пустиш певцу крв од резила.

Излети глонђа пред камере и рају а не уме ни лабрње да отвори. Кифлу није обрисала. Из гураћа јој жвака ко чавке кад зацакају. Откачила се, рокнули јој сифони, муља фанфуљом, сијају јој лажњаци из помијаре. Конта да је Мадона.

НИКАКО ДА ИМ ШТУРНЕМ

Боже шта се све човеку не кашира и зврји у тиквари док убија сову. Често оно што шљака и што га сеца преко дана.

Мене су, ето, ноћас, у дебелој књави, фиrowали плави анђели. Било их је мали милион, све трокрилци с утокама.

Штековао сам се у мишијој рупи. Секао сам кривину кроз неке рушевине. Били су ми за петама. Никако да им штурнем.

Онда сам се стрефио на штајги. Утабао сам у трескавац који је фурао – и пробудио се.

НИСУ ОНИ ГЛАФОРИ

— Шта си то закувао? — кевну Мунгос. — Раскужњаваш ли да не ђаним много да се акам са њима. Мутни су и погибелни ко змије. Ко зна какву караломију могу сада да нам спакују?

— Ма ко их шиша! Зашто грицкаш пихтије? Нису они глафори. Има тамо и свилених мудроња. Средићемо их. Требало је то одавно на лер да смувамо. Шљака нам се уштопала због њихових гвинтова. Где год фурнем нагазим на те шибације. Већ су окупирали пола Бегиша. Где ћемо ми да ваљамо своје дивљаке?

ВОДЕЊАК

Пала је ноћ. Исфурам из гајбе. Напољу је прсуцкао водењак. Готивим ту метиљаву летњу зујку. Таман да човеку мало расхлади тиквару.

Табанам по влажној цади и зракам. Бегиш је чаран ноћу. Блеште светиљке. Раја дигла сидро у шпацир.

Водењак, наједном, поче јаче да пада. Људи ухватише штуру. Неки у жвакаре, други у басове и транце.

Папци ми се овлажише. Слабе шујке. Профулале воду. То ме преломи да се вратим у гајбу.

МНОГО ЈЕ ПРЋАКНУТО

Певај, само певај! По цео дан би одвајао уво за твоју жваку. Умеш, бога ми, готовно да чешљаш језик. Свака твоја жвака уфура се у чуку и душу.

Ти си чудо од манука. Где си тако лаћано научио да парлаш? Да ли си, заиста, све то прокњижио, или си понешто исфазонирао? Да, можда, не филујеш? Да не фолираш? Не могу све да прогутам. Много је, брате, прћакнуто.

ФЛАСТЕР

Збиглали ми фластера. Већ дуже време база за мном. Као сенка. Шибер са шерпом на тиквари. Црн мунтарац. Урокљиви фарови.

Не знам из ког је филма. Где год да фурам он за мном. На штрафти, у бирцузу, у басу. И не декује се много.

Који му је певац? Шта се шлепује на мене? Да ли је жацман или неки тектонац, риба пљуцкавица, из противничке клапе?

Идем на читање. Копам да га исфолирам, да га провозам на рингишпилу и збришем. Цвоњак. Увек ме поново нагази. Прокужи боље него кер. Створи ми се згуза ко тица. Патосира ме.

ПУН МИ ЈЕ ШЕВАЦ

Киснем на дупетрону. У гајби нема никог. Солирам. Приколица је отперјала у комшилук на дочекушу.

Укључио сам телку. Мувам канале. Бунарим где да одвојим фарове. Хоћу нешто штосовито, неку зафрканцију да се олабавим и променим батерије. Пун ми је шевац ових политичких срања.

ЗВРКАЛО

Телефон је на бомбака зазврндао. Ремнем се и скочим. Нисам готивио тај рески звук. Увек ми је шамарао живце, ишао ми на једњак. Чак је помало изазивао зорт.

Зашто тако параноишем нисам раскужњавао.

Уштопам се крај звркала и цинцулирам. Контам ко би могао да ме ваби у ово безвезно време. Кроз тиквару ми прозује свакојаки кварни бисери. Нисам могао ништа да провалим. Онда полако пружим шапу и одвојим слушалицу.

Неко је с друге стране, у том тренутку, прецвикао калауз.

ДРАГСТОП

Дофурали су ноћу, пред саму зору, и почели грозоморно да цепају у врата. Ја сам чврсто тровао сову, али се Сања узортирала.

– Устани, – бекне – провалиће.

Дигнем котву и онако крмељив у гаћаронцима одбаштам оквир.

Сунуше двојица ко фурије.

– Ту си птичице!

Шарнем тиквом, шта ћу.

– Набаци конце, – дрекну кракати, набилдован муркан вадећи гвожђе – најзад си долијао, водимо те у драгстор.

БЕЛЕШКА О АУТОРУ

Мирољуб Тодоровић рођен је 5. III 1940. године у Скопљу. Осмогодишњу школу учио је у местима око Велике Мораве, гимназију у Нишу, дипломирао је на Правном факултету у Београду. Оснивач је и теоретичар сигнализма, српског (југословенског) неоавангардног стваралачког покрета и уредник Интернационалне ревије *Сиџнал*. Пише поезију, прозу, есеје и бави се мултимедијалном уметношћу.

Објављене књиге поезије: *Планетиџа* (1965), *Сиџнал* (1970), *Киберно* (1970), *Пуџовање у Звездалију* (1971), *Свиџа је одличан џливач* (1971), *Сџе-џенишиџе* (1971), *Поклон-џакеџи* (1972), *Наравно млеко џламен џчела* (1972), *Тридесетџи сиџналистиџичких џесама* (1973), *Геџак џланица џуљарке* (1974), *Телезур за џиракање* (1977), *Инсекџи на сле-џоочници* (1978), *Алџол* (1980), *Техџит* (1981), *Чорба од мозџа* (1982), *Геџак џланица џуљарке* (друго проширено издање, 1983), *Chinese Erotism* (1983), *Нокаџи* (1984), *Дан на девичњаку* (1985), *Заџу-џим џеза џезик џезџро* (1986), *Поново узџахуџем Роси-нанџа* (избор из поезије, 1987), *Белоуџка џоџиџе киџиниџу* (1988), *Soupe de cerveau dans l'Europe de l'Est* (1988), *Вугов дан* (1989), *Раџосно рже Рзав* (1990), *Трн му црвен и црн* (1991), *Амбасадорска киџла* (1991), *Сремски џеваџи* (1991), *Диџем. Говорим* (1992), *Румен џуџиџер киџу џреџиџрчава* (1994), *Сџириџиџиз* (1994), *Девичанска Визанџиџиџа* (1994),

Гласна италијанка (1994), Исцелувак олује (1995), У цара Тројана козје уши (1995), Планетиа (заједно са поемом Путовање у Звездалију друго проширено издање, 1995), Смрдидуба (1997), Звездана мистрија (1998) Електрична симболија (1998), Реципи за зајалење јетре (1999), Азурни сан (2000), Пуцањ у јовно (2001), Гори јовор (2002), Фонети и грује јесме (2005), Плати ветар (2006), Паралелни светови (2006) и Рана, реч и јесма (са Дејаном Богојевићем, 2007) и Златно руно (2007).

Књиге прозе: Тек што сам отворила пошту (епистоларни роман, 2000), Дошетао ми у уво (шатро приче, 2005), Прозор (снови, 2006), Шајро приче (2007), Лај ми на ђон (Интернет издање, 2007), Шокини-блу (шатро роман, 2007) и Киснем у кокошињу (шатро жваке, 2008).

Књиге есеја и полемика: *Signalism* (1973), *Сигнализам* (1979), *Штој за шуминдере – ко им штрика црева* (1984), *Певци са Бајлон-сквера и моја фрка са њима* (1986), *Дневник авангарде* (1990), *Ослобођени језик* (1992), *Игра и имажинација* (1993), *Хаос и Космос* (1994), *Ка извору ствари* (1995), *Планетарна култура* (1995), *Жеђ грамаћоложије* (1996), *Signalism Yugoslav creative movement* (1998), *Miscellanea* (2000), *Поетика сигнализма* (2003), *Токови неоавангарде* (2004).

Књиге за децу: *Миш у обданишту* (2001), *Блесмер* (2003).

Антологије: *Сигналистичка поезија* (1971), *Конкретна, визуелна и сигналистичка поезија* (1975), *Mail Art – Mail Poetry* (1980).

Bookworks: *Фотопан* (1972), *Approaches* (1973), *Signal-Art* (1980), *Златнибор* (1990), *Шумски мег* (1992).

Поезија, есеји и интермедијални радови Миroljуба Тодоровића објављивани су на више језика у антологијама, зборницима, каталозима, листовима и часописима: Италије, Мађарске, Аустрије, Немачке, Француске, Шпаније, Португала, Швајцарске, Чешке, Пољске, Литваније, Шведске, Русије, Финске, Исланда, Велике Британије, Данске, Холандије, Белгије, САД, Канаде, Мексика, Уругваја, Бразила, Нове Каледоније, Јужне Кореје, Јапана и Аустралије.

Овај аутор имао је дванаест самосталних, а излагао је на преко шест стотина колективних међународних изложби цртежа, колажа, визуелне поезије, мејл-арта и концептуалне уметности.

Награде: „Павле Марковић Адамов“ 1995. године, за поетски опус и животно дело; „Оскар Давичо“, за најбољу књигу објављену у 1998. години („Звездана мистрија“); „Тодор Манојловић“ 1999. године, за модерни уметнички сензибилитет, „Вукова награда“ 2005. године, за изузетан допринос развоју културе у Србији и на свепрпском културном простору, награда Вукове задужбине за уметност 2007. године за збирку песама *Плати ветар* и награда „Златно слово“ 2008. за књигу *Шајро приче* у издању Српске књижевне задруге као „најбоље књиге кратке прозе објављене у 2007. години“.

www.miroljubtodorovic.com

www.mtodorovic2.blogspot.com

www.rastko.org.yu/knjizevnost/signalizam/index.php#_rastko

САДРЖАЈ

НЕДЕЉА У КНЕЗ МИШОВОЈ, 5; КО У ИЗЛОГУ, 6; КУС-ТОС–ЛУФТИГУЗ, 8; МЈУЗА, 9; МУНГОС, 10; ДА ТИ СЕ ЧУПА ДИГНЕ НА ГЛАВИ, 11; ЗАТЕЛЕБАН, 13; ЧИЈА ЈЕ РИБА ГОТИВНИЈА, 14; ТИПУС ЈЕ БИО МУТАН, 16; НАФИЛЦОВАН, 18; КРЕМЕНКО, 20; ПРЕКО ШАЈЕ, 22; ФРАСИРАО СЕ, 23; СРПСКИ КЉУЧ, 24; БАЛ ПОД МАСКА-МА, 26; МУДРОСЕР, 27; РАЗВОДНИЦА, 28; САН, 30; ПОРТАБЛ ЦИПЕЛИШКЕ, 31; НЕ ГОТИВИМ ДА МИ СВАКИ ДЕГЕН ПОМИЊЕ МАЈКУ, 32; ТИ СИ ГАЗДА, 34; КАД ОДВАЛИ ЖВАКУ, 35; СКЕЊ, 36; БИЛО ЈЕ ЧУПАВО, 37; ВАШКЕ С КАМАТОМ, 39; ОД ЈУТРА ДО СУТРА, 40; ШПАЦИР, 41; ЦАЦОРИ КО МОРЗЕОВАЦ, 43; НИКАД НИ-САМ БИО У ТАКВОЈ БУЛИ, 44; ПЕГЛОМ У ЊОКАЛИЦУ, 45; УФУРАЛЕ СЕ ЦРНЕ МИСЛИ, 46; ЋЕНИФЕ, 47; ВРУЋЕ СЕСТРЕ, 48; ПЛАВИ КОВЕРАТ, 50; ВАЉА ЈЕГУЉУ, 52; НЕ БРИНИ, 53; КОЊОШЕШ ЛИ?, 54; ОШОШОЉИО ГА, 55; ЦАР, 57; ПУСТИЛА СЕ У ПРОМЕТ, 58; ТЕЛКА, 60; НИШТА НЕ СМЕ ДА СЕ УКЕЊА, 61; ВОДА ИЗ БАЉОЗА, 63; ПА-ПАКАРОС, 64; ЦОЊАМ ГЛАВОЊУ, 65; ФРИГОС, 66; ПАР-ТИЈСКИ СОКОЛАЦ, 67; ИСКОЧИЛА МУ ЖИЛА, 69; ИЛ ЈЕ ЗУКВАН ИЛ МУ ПАПЦИ СМРДЕ, 70; ШТА ЈЕ ВЕЋИ ЧАБАР, 71; СМРЗЛА СУ МИ СЕ ЈАЈА, 72; КОКАВАЦ, 74; У ПИКУ, 75; ОЛАДИЋУ БОГА У ЊИМА, 77; КОМШИНИЦА, 708; НЕ ГОТИВИ ЖЕНЕ, 79; ШОКИНГ-БЛУ, 80; НАПАЛИО САМ СЕ, 81; ЦИНКАРОШ, 83; ПОЧЕХ ДА СЕ ЗАЛИВАМ, 84; НЕНА-ЈАВЉЕН, 85; БАКСУЗ, 86; МОЛОВАНИ КУЊОС, 87; ИМАО ЈЕ СМРДЉИВУ ФАЦУ, 88; НЕ ЗНАМ КОЈИ ЈОЈ ЈЕ ГАГУЛ, 90; ТРАНЦА, 91; ОТКАЧИО ЗЕЗАЛИЦУ, 92; ГЛАНЦ ПЕРЈЕ, 93; НИШТА ОД ШЕВЕ, 94; ДРИПАЧКИ ФАЗОНИ, 96; ПОДИЛ-

КАНИО, 98; ГУРКА, 100; ДЕКУТАНЕР, 101; ЦОИНТ, 102; НИ-САМ КАПИРАО ШТА ДРОБИ, 103; ТО ЈЕ НАМЕШТАЉКА, 105; ДОБРА ПАЊА, 106; ШЕТАЊЕ ГАЛИЈЕ ПО ДУНАВУ, 107; ЦУГ ИЗ ПЉУГЕ, 108; ВЕЛИКА МУЋКА, 109; НА ШТАЈ-ГИ, 110; КРЊАК, 112; ПРОФУРАО ЖИВОТ, 113; БИО САМ ЗАТЕЧЕН, 115; КО ШИФОНСКЕ ГАЂЕ, 116; ПРЕКО ГРАНЕ, 117; ТЕТЕЈАЦ, 119; ПРОВАЛИЛИ СУ ГДЕ СЕ ШТЕКУЈЕШ, 120; ЛИМБУРГА МЕСЕЦА, 121; ЦАКАН КУЛОВ, 122; ОТРОВНЕ БАРБИКЕ, 124; СКАКАВАЦ, 125; НАИВНА КО ФРАНЦУСКА СОБАРИЦА, 127; ЦЕПАРНИК, 128; КРЕНА, 129; У МУЗЕЈУ ОХЛАЂЕНИХ, 131; НИСАМ МОГАО ВИШЕ ДА ГУТАМ ФОЛОВЕ, 132; ОФИРАЛИ СЕ, 133; КНЕДЛЕ У ПЛЕЈБЕКУ, 134; ДИГНЕМ СИДРО, 135; УШТОПАО САМ ЊЕГОВ АПЛАУЗ, 136; КО КАЛЕМЕГДАНСКИ ПОБЕДНИК, 138; МО-МАК МИ ЈЕ ОДИГРАВАО, 140; ЖИВОТ, 141; БИСТРА ЧОНТА, 143; ШУШУМИГА, 144; ОДМАХ САМ ДИГАО КОТВУ, 145; БЕЗВЕЗНО ФАНЂОСАЊЕ, 147; ГРОФИЦА ДЕЛАСЕ-НАГУЗИ, 148; ЦЕПАЈУ МИ СЕ ШКРГЕ, 150; ДОБРА КЊАВА, 151; ТОПЛИ СЕНДВИЧ, 153; ЈАЈАРА, 154; КОКИНА ФАЦА СЕ ИСКРИВИЛА, 156; КОНТУЗОВАХ СЕ, 157; ИДЕ МИ НА ГАНГЛИЈЕ, 159; СОКОЋИЛО, 160; ЛИФТ, 161; ПИЦОПЕ-ВАЦ, 162; ТАБАЧ, 164; СТОНОГА, 166; ЛОМИКУРКА, 167; ТО ВИ ИЗБУНАРИТЕ, 169; ЈАКА ФИРМА, 170; КВАРНА РИ-БА, 172; КРОМПИРИ НА ЛАБУСИМА, 173; ПРЕСЕЛИЋЕ СЕ У ЧИТУЉУ, 175; ДРОЋКА, 176; СТАРИ ПАЈТОСИ, 177; МО-ША, 179; КО МИШ У ГВОЖЂАРИ, 180; ШТЕКЕР, 181; ЗБРИ-САЛИ ПРЕКО ГРАНЕ, 182; РОЂЕНДАН, 183; МНОГЕ ЈАЈАРЕ ЗАМАЈАВАЈУ НАРОД, 184; ОДЛЕПИО, 186; ФОТКА, 188; БА-ЛАВИ ЛУДАК, 189; СТРЕПТОМИЦИН ЗА СУКЊЕ, 190; ОЛАДИЛА ГА НА КЊАВАЊУ, 191; ИСКУЛИРАО САМ ГА, 192; КОНТА ДА ЈЕ МАДОНА, 193; НИКАКО ДА ИМ ШТУР-НЕМ, 195; НИСУ ОНИ ГЛАФОРИ, 196; ВОДЕЊАК, 197; МНОГО ЈЕ ПРЂАКНУТО, 198; ФЛАСТЕР, 200; ПУН МИ ЈЕ ШЕВАЦ, 201; ЗВРКАЛО, 202; ДРАГСТОП, 203; БЕЛЕШКА О АУТОРУ, 205.

Мирољуб Тодоровић БОЛИ МЕ БЛАЈБИНГЕР

Уредник
Јово Миладић

Ликовни и графички уредник
Ратомир Димитријевић

Колажи на корицама и у књизи
Мирољуб Тодоровић

Издавач
Издавачко предузеће „Просвета“ а.д.
Београд, Чика Љубина 1

За издавача
Драган Мининчић

Штампа
Меграф, Београд

Штампано у 300 примерака

2009.

ISBN 978-86-07-01853-6

" Тодоровић подвлачи оне црте сленга као што су својеврстан хумор, подсмех-изазов, сарказам, двозначност. Сленг је конкретан, антисентименталан језик..."

(Јулијан Корнхаузер, 1998).

" Шатровачки се отвара као оштар, непосредан, јасан језик у много чему функционалнији од традиционалног. Скривање иза гомила речи није у духу шатровачког, овај уме да буде убитачно бридак као афоризам, једнако бруталан и грубо, тврдо суптилан, осетљив на минималне разлике. А надасве је духовит и свеж...."

(Илија Бакић, 1999).

" Писање на крипто-говору једна је од бројних новина којима су сигналисти изненадили, а донекле и шокирали културну јавност, још увек неприпремљену за овако радикалне и екстремне искорак у језику и књижевности. (...) Штета је једино што у овом несвакидашњем књижевном

уметничком искорак у Тодоровић нема следбеника. "

(Миливоје Павловић, 2002).

"Тодоровић најјаче књижевне ефекте остварује на плану лексичких иновација, морфолошких промена речи и њиховог постепеног уланчавања у смислене наративне низове који се на крају књиге указују не као афирмација или као критичка и моралистичка осуда одређеног начина мишљења и изражавања већ пре свега као њихова духовита и хумором обојена књижевна илустрација и слика, чије се објективно егзистенцијално значење формира у читаоцу зависно од степена његовог духовног профила. Тодоровићеве шатро жваке, које представљају право и провокативно освежење у нашој данашњој прози, сигурно ће наићи на одговарајуће интересовање оних младих читалаца у градским срединама који су увек спремни на изазове, на игру и на слободу у језику и у књижевном тексту."

(Марко Недић, 2007).

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-31

ТОДОРОВИЋ, Миролjub, 1940-

Боли ме блајбингер : (шатро роман у 150 жвака и 50 слика) /
Миролjub Тодоровић. - Београд : Просвета, 2009 (Београд : Меграф). -
212 стр. ; 20 cm

Тираж 300. - Белешка о аутору: стр. 205-207.

ISBN 978-86-07-01853-6

COBISS.SR-ID 158504972
